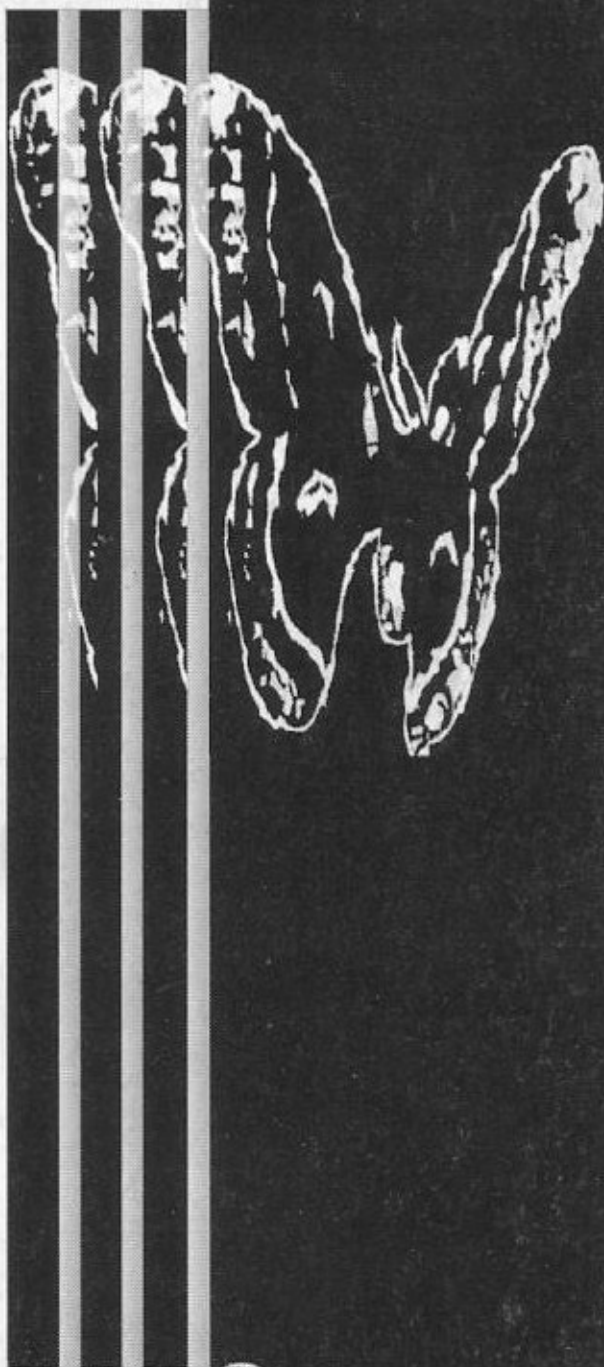

ΔΙΩΞΗ MARINI

1994-2004

**Η ΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΗ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΤΟΥ
ΙΤΑΛΙΚΟΥ
ΚΡΑΤΟΥΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ**

allert

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΚΗΣ MARINI» σελ. 4
(από τη μπροσούρα " Processo Marini. Cronaca di una sentenza annunciata", *Anarchici napoletani*, Ιούλιος 2004)

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΑΝΑΦΟΡΑ ΤΩΝ R.O.S σελ.10
(από τη μπροσούρα " Il ROS e' Nudo", εκδόσεις *NN*, 1998)

ΠΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΜΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΔΙΩΞΗ σελ.25
(από τη μπροσούρα " Il ROS e' Nudo", εκδόσεις *NN*, 1998)

ΟΙ ΤΕΛΙΚΕΣ ΚΑΤΑΔΙΚΕΣ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ σελ.28
(από το δελτίο "Croce Nera Anarchica", Ιούνιος 2004)

ΓΡΑΜΜΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΛΑΚΗ σελ.29
(από το δελτίο "Croce Nera Anarchica", Ιούνιος 2004)

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ σελ.31

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

«...Για τούτο κι ένας ηγεμόνας γνωστικός πρέπει να σκεφτεί ένα τρόπο, που οι πολίτες του, πάντα και σε κάθε καιρό, να 'χουν την ανάγκη του κράτους και τη δική του και πάντα μετά θα του στέκουνε πιστοί...» (N. Machiavelli «Ο Ηγεμόνας»)

Η δεκαετία του '90 εισήγαγε την Ιταλία σε μια περίοδο κοινωνικοπολιτικής αστάθειας και αναδιάρθρωσης του συστήματος. Οπωσδήποτε η κατάρρευση του προϋπάρχοντος μπλοκ του «υπαρκτού σοσιαλισμού» επέφερε μια σειρά ανακατατάξεων και στο δυτικοευρωπαϊκό στρατόπεδο επανακαθορίζοντας το ρόλο των κρατών του στη διεθνή σκηνή, αλλά και των μηχανισμών κυριαρχίας στο εσωτερικό τους· άλλοι εν μέρει απαξιώθηκαν ή αντικαταστάθηκαν με καινούριους, άλλοι προσαρμόστηκαν στις νέες αναγκαιότητες των καιρών. Ιδίως στο ιταλικό κράτος, με την έντονη κοινοβουλευτική ρευστότητα (όπου οι εναλλαγές κυβερνήσεων γίνονταν ακόμα και με ρυθμούς εξαμήνου) και τις ισχυρές κοινωνικές και ταξικές αντιθέσεις, ένα τέτοιο ταρακούνημα, βρίσκοντας συνάμα το καθεστώς στο σημείο εξόδου του από μια πολύχρονη φάση έκτακτης ανάγκης (δεκαετίες '70 και '80), ανέσυρε στην επιφάνεια μια υπερβολική δόση από την υπέρπυρα συστημική δυσωδία, κλονίζοντας την κοινωνική συναίνεση προς τους θεσμούς και οξύνοντας τις πτυχές της κρίσης τους.

Ο καταπονητισμός των δύο κυρίαρχων πολιτικών κομμάτων που σχεδόν μονοπώλησαν την εξουσία τις προηγούμενες δεκαετίες, του Σοσιαλιστικού (PSI) και της Χριστιανοδημοκρατίας, ύστερα από την εμπλοκή των ηγετών τους σε οικονομικά σκάνδαλα (Μπ. Κράξι), μυστικές οργανώσεις, έως και φόνο (δίκη Αντρεότι για τη δολοφονία δημοσιογράφου που ερευνούσε τις σχέσεις πολιτικών με τη Μαφία, αλλά και υπόνοιες για σύνδεσή του και με άλλες μυστικές ή παραστρατιωτικές οργανώσεις όπως η GLADIO[1]) ήταν κορυφαίες ενδείξεις της κρίσης σε πολιτικό επίπεδο. Η διαφθορά του πολιτικού κατεστημένου (για να χρησιμοποιήσουμε την αστική ορολογία χωρίς απαραίτητα να μας εκφράζει) αναδύθηκε ξαφνικά τόσο έντονη που χρειάστηκε ένας άλλος θεσμός, η Δικαιοσύνη, να αναλάβει τα ηνία της "κάθαρσης" (βλ. υπόθεση "καθαρά χέρια") με στόχο να αποκατασταθεί η πολιτική αξιοπιστία και το τρωθέν θεσμικό κύρος. Η διάλυση του άλλοτε κραταιού Κομμουνιστικού κόμματος (PCI), που τόσο συνέδραμε στην εδραίωση του καθεστώτος μεταπολεμικά (ειδικά στη δεκαετία του '70) χωρίς όμως να έχει εισπράξει και την ανάλογη πολιτική υπεραξία, κι η μετονομασία του βασικού κομμού του σε Δημοκρατικό Κόμμα της Αριστεράς (PDS) ήρθε να καλύψει σε κυβερνητικό επίπεδο το κενό της σοσιαλδημοκρατίας και με ένα ανάλογο ρεπουσάρισμα των φασιστών (π.χ. του πρώην MSI) καλύφθηκε εν μέρει κι ο χώρος της παραδοσιακής δεξιάς.

Από την άλλη, σε κοινωνικό επίπεδο εμφανίζεται εντονότερη αναταραχή. Στο χώρο της εκπαίδευσης ξεκινούν μεγάλες κινητοποιήσεις (όπως και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες) ενάντια στην «αυτονομία» των πανεπιστημίων και την σύνδεση της παιδείας με την παραγωγή. Κινητοποιήσεις που, ανάμεσα στα άλλα, ξαναέφεραν στο προσκήνιο την πρακτική των καταλήψεων ανοίγοντας το δρόμο στη δημιουργία και νέων κοινωνικών κέντρων όχι αναγκαστικά νομιμοποιημένων.

Στους εργασιακούς χώρους, ενόψει των ιδιωτικοποιήσεων και των απολύσεων, ξεπροβάλλει μια έντονη και συχνά δυναμική κριτική στον επίσημο συνδικαλισμό και βλέπουμε τη δημιουργία αυτόνομων συνδικάτων βάσης (COBAS). Το κίνημα των ανέργων, σε κάποιο βαθμό αυτοοργανωμένο, αναζωπυρώνεται, ιδίως σε περιοχές που μαστίζονται απ' την ανεργία και σημειώνονται καταλήψεις δημόσιων κτιρίων και συγκρούσεις με την αστυνομία.

Μέσα σε μια τέτοια συγκυρία είναι που ξεσπάει η υπόθεση Marini με τα απανωτά πογκρόμ και τη μαζική δίωξη αναρχικών της εξεγερσιακής αντίληψης. Στο στόχαστρό της βρίσκονται σύντροφοι που κινούνται έξω απ' τα πλαίσια της Ιταλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας (FAI) και σε θεωρητική και μεθοδολογική αντιδιαστολή με τις θέσεις της στον κοινωνικό-ταξικό αγώνα και με τη στάση της απέναντι στους θεσμούς και την αστική νομιμότητα. Αυτό το στοιχείο δεν χάνει τη σημασία του ως προς την υπόθεση τόσο γιατί επιτρέπεται η χρησιμοποίησή του από το κράτος για να την παρουσιάσει σαν όχι μια δίωξη κατά ιδεών σε βάρος του αναρχισμού συνολικά (παρά μόνο κατά των «εγκληματιών» αναρχικών), όσο και γιατί περιορίζει δραστικά την ανάδειξη της

υπόθεσης, ειδικά στην ιταλική πραγματικότητα, δίνοντας στην αλληλεγγύη χαρακτήρα κλειστό αν όχι περιθωριακό.

Σε γενικές γραμμές, το θεώρημα ROS-Marini προσδιορίζει το χώρο των εξεγερσιακών αναρχικών ως μια ενιαία εγκληματική οργάνωση διαρθρωμένη σε δυο επίπεδα: το ένα νόμιμο και φανερό, περιλαμβανόμενες καταλήψεις, έντυπα κλπ. και το άλλο κρυφό και παράνομο επανδρωμένο με όσους συντρόφους κατηγορούνταν ή είχαν καταδικαστεί για διάφορες άσχετες μεταξύ τους υποθέσεις (οπλοκατοχή, ληστείες, σαμποτάζ σε πυλώνες ηλεκτρικού κλπ). Παίρνοντας διάσπαρτες έννοιες από την σχετική ορολογία κειμένων, ο τότε εισαγγελέας Antonio Marini βάφτισε αυτή τη δήθεν οργάνωση με το όνομα O.R.A.I. (Εξεγερσιακή Αναρχική Επαναστατική Οργάνωση), όνομα που δεν είχε ξανακουστεί άλλοτε πουθενά. Με την υπαγωγή διαφόρων ξεχωριστών δικαστικών υποθέσεων σε ένα κοινό κατηγορητήριο που περιλάμβανε ακόμα και απλές συντροφικές σχέσεις, παρέπεμψε στο εδώλιο για ομαδικά αδικήματα πάνω από πενήντα αναρχικούς.

Η δικαστική επικύρωση του θεωρήματός του έγινε με το στήσιμο μιας δήθεν μετανιωμένης, συνεργατίας των αρχών, που υποτίθεται ότι συμμετείχε σε ληστείες της οργάνωσης, παρόλο που δεν θυμόταν ούτε τις πιο υποτυπώδεις λεπτομέρειες πέρα από τα ονόματα των συγκατηγορουμένων της (η ελληνική αντιτρομοκρατική δεν πρωτοτυπεί στο στήσιμο δήθεν μετανιωμένων ψευδομαρτύρων όπως φάνηκε στις καταθέσεις Κυριακίδου στη λεγόμενη «Δίκη Ε.Λ.Α.»). Η αποκάλυψη του τρόπου στησίματος της δίωξης ήρθε απροσδόκητα όσο κι εκκωφαντικά με τη δημοσιοποίηση μιας εμπιστευτικής εσωτερικής αναφοράς των ROS[2] που, για άγνωστους λόγους, είχε σταλεί ανώνυμα στους ραδιοσταθμούς Black Out του Τορίνο και Onda Rossa της Ρώμης. Οι δικαστές, ενώ αρχικά την εξέλεβαν ως γνήσια μηνύοντας τους υπεύθυνους των δυο ραδιοσταθμών για δημοσιοποίηση απόρρητου κρατικού εγγράφου, στη συνέχεια τη θεώρησαν πλαστή, παρότι μια σειρά λόγων συνηγορούσαν στο αντίθετο, αναθέτοντας τη διεξαγωγή των ερευνών στους ίδιους караμπανιέρους που την είχαν συντάξει και συνέχισαν ανεπηρέαστα τη δίκη.

Η πολιτική σκοπιμότητα ήταν ο αποκλειστικός άξονας αυτής της δίκης, έτσι ώστε αν και η θεωρία περί της ORAI κατέρρευσε ήδη πρωτόδικα από το 2000, ωστόσο κατέληξε στην επικύρωση της βαριάς καταδίκης δεκά συντρόφων στο ανώτατο ακρωτικό δικαστήριο, στις 20 Απριλίου 2004. Ο στόχος εξάλλου εκπληρώθηκε με την εισαγωγή νέων κατασταλτικών τεχνικών στο δικονομικό οπλοστάσιο του ιταλικού κράτους για την καταπολέμηση της ενοχλητικής πολιτικής δράσης, την επιβολή μιας πολύχρονης ομηρίας στους αναρχικούς και τον εκφοβισμό όσων δραστηριοποιούνται ριζοσπαστικά σε μια περίοδο έντονων ταξικών αντιπαράθεσεων στο εσωτερικό του αλλά και συμμετοχής σε ιμπεριαλιστικές επιδρομές στο εξωτερικό, ενώ δεν πέρασε κι απαρατήρητη στα επιτελεία των υπόλοιπων ευρωπαϊκών κρατών, αφού άλλωστε είχε από νωρίς φιλοτεχνηθεί ως υπόθεση «διεθνών προεκτάσεων» από τους «αξιοτίμους» εμπνευστές της στα γραφεία των ιταλικών κρατικών υπηρεσιών.

Πράγματι, με βάση την αλληλεγγύη που αναπτύχθηκε σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες (μεταξύ αυτών και η Ελλάδα[3]) και τη γενικότερη δυναμική της εξεγερτικής δράσης σ' αυτές, τα κατασταλτικά επιτελεία ευρωπαϊκών κρατών, σε συνόδους τους, παρήγγαλαν το σχήμα του αναρχικού τριγώνου (Ισπανία, Ιταλία, Ελλάδα). Μέσα απ' αυτό στοχοθετούσαν τους εκφραστές της σε πρωτεύοντα εσωτερικό κίνδυνο συντονίζοντας την «αντιτρομοκρατική» στρατηγική τους από νομοθετική και δικαστική σκοπιά σε επίπεδο ευρωπαϊκής ένωσης (Europrol, Eurojust, κατάργηση του πολιτικού ασύλου κλπ.) Βασικό πεδίο εφαρμογής αυτής της στρατηγικής ήταν οι κινητοποιήσεις ενάντια στην παγκοσμιοποίηση της κυριαρχίας με επίκεντρο τα πιο δυναμικά τους κομμάτια που αναδεικνύαν λογικές ρήξης με τους θεσμούς και τις αρχές σε αντιπαράθεση με τους φορείς της διαμεσολάβησης και της συνδιαλλαγής με τον ταξικό εχθρό και τους μηχανισμούς του. Η προσπάθεια συκοφαντίας, εγκληματικοποίησης και περιχαράκωσης αυτού του κομματιού από τα μ.μ.ε. και τους «ηγέτες» του «κινήματος» της αντιπαγκοσμιοποίησης, συνοδεύονταν πλέον κι απ' το δόγμα της μηδενικής ανοχής από πλευράς κρατικής καταστολής, γεγονός που φάνηκε ξεκάθαρα με τους πυροβολισμούς εξεγερμένων στη σύνοδο του Γκέτεμποργκ (Ιούνιος 2003) και τη δολοφονία ενός συντρόφου από το black block, του Carlos Giuliani, στη Γένοβα (21 Ιουλίου 2003).

Η στρατηγική της καταστολής ριζοσπαστικών πολιτικών χώρων στην Ιταλία δεν περιορίστηκε αποκλειστικά στους εξεγερσιακούς αναρχικούς, καθώς στράφηκε, κατά καιρούς ακόμα και μαζικά, κατά ομάδων της λεγόμενης «πολιτικής ανυπακοής» ούτε όμως ολοκλήρωσε και τα σκοπούμενά της με το οριστικό κλείσιμο της δίκης Marini, αφού σχεδόν ταυτόχρονα ξεπετάχτηκαν νέες μαζικές επιχειρήσεις και διώξεις αναρχικών[4]. Συνεπακόλουθα δεν έπαψε να λειτουργεί υποδεγματοκά και σαν σημείο αναφοράς για τα «αντιτρομοκρατικά» επιτελεία κι άλλων ευρωπαϊκών κρατών, όπως και της Ελλάδας (με πρόσφατο παράδειγμα την ανησυχητικά καθυστερημένη νύξη από μεριάς στελεχών της ντόπιας «αντιτρομοκρατικής») [5] στην υπόθεση της σύλληψης και όψιμης μεθόδευσης δίωξης, με βάση τον αντιτρομοκρατικό, των Γιώργου Καλαϊτζίδη, Πέτρου Καρασαρίνη και Παναγιώτη Ασιώτη).

Αυτή η γενική εισαγωγή στην υπόθεση Marini κρίθηκε απαραίτητη, λόγω μεν της πολυετούς διάρκειάς της, αλλά και του ότι τα κείμενα που παρατίθενται έχουν δημοσιευτεί σε πολύ διαφορετικές χρονικές στιγμές εξυπηρετώντας προφανώς και διαφορετικούς σκοπούς. Κυρίως μάλλον απευθύνονται σε αναγνώστες που βιώνουν άμεσα τις εξελίξεις στο ιταλικό γίγνεσθαι. Δεδομένων των δυνατοτήτων μας, πιθανολογούμε ότι η σχετική ένδεια πιο ολοκληρωμένων αναλύσεων για την υπόθεση οφείλεται και στο ότι ίσως αυτή βιώνεται ακόμα ως ενεργή κι εν εξελίξει απ' τους ιταλούς συντρόφους, τουλάχιστον ως προς τα αποτελέσματά της.

Κλείνοντας ως σημειωθεί και το εξής: Μέσα απ' την πολιτική φιλολογία της εποχής μας, μεταφέρεται και σ' εμάς μια αντίληψη σχετικά με τους κοινωνικούς-ταξικούς αγώνες στην Ιταλία με επίκεντρο σχεδόν αποκλειστικά τη δεκαετία του '70. Μια αντίληψη που δίχως να χάνει την επαφή της με την τότε πραγματικότητα, της δίνει ένα χαρακτήρα μυθοποίησης, προσεγγίζοντάς την σαν έναν ιστορικό κύκλο με αρχή, κορύφωση και τέλος. Διαπερνώντας δίκην στερεοτύπου ένα πλήθος καταγραφών, βιωμάτων και μη, λειτουργεί κάπως συμπληρωματικά στον απολογισμό αυτής της δεκαετίας από πολιτικούς χώρους που, ενώνει της καταστολής, αναθεώρησαν ριζικά τις θέσεις τους προσβλέποντας λίγο-πολύ στην κοινωνική ειρήνευση κι αποπνεύσαν μια έντονη αίσθηση απογοήτευσης. Η υιοθέτηση των προταγμάτων της αποστασιοποίησης και της συνολικής καταδίκης της ένοπλης πάλης (δυο απ' τους τρεις όρους που επέβαλε το ιταλικό κράτος στους πολιτικούς κρατούμενους προκειμένου να επιτρέψει την σταδιακή αποφυλάκιση τους ως «αποστασιοποιημένων») είναι από τα βασικά σημεία αυτού του απολογισμού. Αποκωδικοποιώντας με τέτοιους όρους το ιταλικό '70, σαν μέρος του πάνθεου των σύγχρονων επαναστατικών περιόδων, δίπλα στο γαλλικό Μάη του '68 (κάτι ανάλογο με το Πολυτεχνείο '73), μια νοσταλγική όμως τελειωμένη εποχή που χάθηκε λόγω του ένοπλου (δίπλα σε άλλες εξίσου... αυτοκαταστροφικές τάσεις όπως πχ. της πρέζας!), αυτή η αντίληψη, κατέχοντας στα όρια της εκμετάλλευσης μια πολλή ορατή θέση στη σύγχρονη πολιτική-λογοτεχνική σκέψη της Ιταλίας, υποβάλει ένα αντίστοιχο φαντασιακό μέτρο σύγκρισης και ανάλυσης στους σύγχρονους ταξικούς αγώνες ώστε καταλήγει με αυτή την έννοια αντιδραστική.

Απ' τη σκοπιά ετούτη, η παρούσα έκδοση πιστεύουμε ότι συντείνει κι ως προς την κριτική της παραπάνω αντίληψης, όπως μας μεταδίδεται.

Αύγουστος 2005

1. «Κόκκινη Προβιά», μηχανισμός της CIA στη διάρκεια του «ψυχρού πολέμου» εγκατεστημένος στα πλαίσια του NATO στην Ιταλία και σε άλλες χώρες με σκοπό την «αποτροπή του κομμουνιστικού κινδύνου».
2. Reparti Operativi Speciali: Ειδικές Επιχειρησιακές Μονάδες των Καραμπιγιέρων.
3. Για πληροφορίες βλ. και τα περιοδικά «Κύκλος της Φωτιάς» 1 και 2, τα έντυπα «Για τους αγώνες ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο και την αλληλεγγύη στους φυλακισμένους αγωνιστές» εκδόσεις Άτυπος, Γενάρης 2000, «Λόγος αλληλεγγύης για τον αναρχικό Νίκο Μαζιώτη» Συνέλευση Αναρχικών, Οκτώβρης 1999, όπως και ορισμένα τεύχη του Αναρχικού Δελτίου Αντιπληροφόρησης και Δράσης.
4. Επιχείρηση Cervantes καλοκαίρι 2004, Nottetempo άνοιξη 2005. Βλ. Αντί Επιλόγου.
5. Βλέπε Κυρ. Ελευθεροτυπία 24/7/2005.

ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΚΗΣ MARINI"

Στις 20 Απριλίου 2004, μετά από χρόνια συνεδριάσεων και τρεις βαθμούς δίκης, ολοκληρώθηκε η λεγόμενη δίκη "Marini" (από το όνομα του πρώην εισαγγελέα που την έστησε), ενάντια σε μια πενήντάδα αναρχικούς, απ' τους οποίους κάποιοι καταδικάστηκαν οριστικά σε βαριές ποινές φυλάκισης. Θα ανατρέξουμε στους πιο σημαντικούς σταθμούς και γεγονότα που καθόρισαν την εξέλιξη αυτής της υπόθεσης.

Στις 19 Σεπτεμβρίου 1994 συλλαμβάνονται οι αναρχικοί Antonio Budini, Carlo Tesseri, Jean Weir, Ευαγγελία Τζιούτζια και Χρήστος Στρατηγόπουλος, με κατηγορίες για ένοπλη ληστεία στο Αγροτικό Ταμειντήριο του Serravalle (Trento) και για κατοχή όπλων. Μετά από δυο

(Trento) κι έμεναν ανεξιχνίαστες από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς.

Ενώ όμως κι αυτή η δίκη όδευε προς τη λήξη της, στις 16/11/1995 οι караμπινιέροι των R.O.S. κάνουν εφόδους και έρευνες σε ένα πλήθος κατοικίες αναρχικών σε όλη την Ιταλία (καθώς και στα κελιά των ήδη κρατούμενων συντρόφων) και τους παραδίδουν κλητεύσεις για σύσταση ανατρεπτικής ένωσης και ένοπλης συμμορίας, για ληστείες, επιθέσεις, οπλοκατοχή, ανθρωποκτονίες κλπ.

Ευθύς εξαρχής οι σύντροφοι καταγγέλλουν το γεγονός ότι ετοιμάζεται μια γιγαντιαία σκευωρία ενάντια στο αναρχικό κίνημα. Μια σκευωρία που δεν άργησε να εκδηλωθεί, όταν στη διάρκεια της ακροαματικής διαδικασίας για τις δυο ληστείες στη Ravina του

βδομάδες το δικαστήριο καταδικάζει τον Carlo σε 6 χρόνια φυλάκισης, ως υπότροπο και την Jean, τον Antonio και τον Χρήστο σε 5 χρόνια. Η Ευαγγελία αθωώνεται. Τον Ιούνιο του 1995 γίνεται το εφετείο που μετατρέπει τις ποινές σε 4 χρόνια στον Carlo και 3 χρόνια και 4 μήνες στους υπόλοιπους, συμπεριλαμβανόμενης και της Ευαγγελίας! Οι πέντε σύντροφοι κατηγορούνται και για δυο ακόμα ληστείες που έγιναν το '94 στη Ravina

Trento, ο εισαγγελέας Bruno Giardina έβγαλε μέσα απ' το μαγικό του καπέλο μια κοπελίτσα, τη Namsetchi Mojdeh, πρώην μνηστή ενός από τους δικωκόμενους συντρόφους, βεβαιώνοντας ότι η ίδια από μόνη της ομολόγησε την συμμετοχή της από κοινού με άλλους επτά αναρχικούς, στις εν λόγω ληστείες. Επρόκειτο για μια παραδοχή άμεσης συνέργιας, στα πρότυπα της δοκιμασμένης από διάφορες εισαγγελικές αρχές τακτικής, η οποία

επέφερε αποτέλεσμα, δεδομένου ότι οι τέσσερις αναρχικοί είχαν ήδη καταδικαστεί, άλλοι τρεις αντιμετώπιζαν μια διαχωρισμένη δίκη κι άνοιγε ο δρόμος για το θεώρημα του τότε εισαγγελέα Antonio Marini.

Πραγματικά ετούτος, με τη βοήθεια του εισαγγελέα Ionta, ετοίμαζε 29 εντάλματα προφυλάκισης και 68 κλητεύσεις σε δίκη που εκδόθηκαν στις 17/9/1996 κατ' εντολή του ανακριτή D' Angelo.

Η προσπάθειά τους ήταν να χτυπήσουν, εκτός από κάποιους αναρχικούς που είχαν καταδικαστεί ήδη για άλλες υποθέσεις και όσους επίσης συνέβαλαν προσωπικά στην καταγγελία της σκευωρίας που στηνόταν: οι ιδιωτικές κατοικίες βαπτίζονταν "γάφκες", οι εφημερίδες και τα περιοδικά (Canepeno, Anarchismo, G.A.S.) ονομάζονταν εργαλεία εσωτερικής χρήσης της ένοπλης συμμορίας, οι καταλήψεις μεταμορφώνονταν σε χώρους σχεδιασμού ληστειών και επιθέσεων. Οι ίδιοι εισαγγελείς ήταν που έδωσαν και όνομα σε αυτή τη φαντασματική ένοπλη συμμορία: "O.R.A.I." (Εξεγερσιακή Αναρχική Επαναστατική Οργάνωση).

Παράλληλα, τα μ.μ.ε. καθ' υπαγόρευση της εισαγγελίας, συνέβαλαν στη δημιουργία υγειονομικής ζώνης γύρω απ' τους κατηγορούμενους, προβάλλοντάς τους ως τους "κακούς αναρχικούς" που έχουν διαγραφεί από τη F.A.I.[1] (οι καλοί αναρχικοί). Παρόλα αυτά οι αναρχικοί, κρατούμενοι και μη, συνέχισαν να καταγγέλλουν τη σκευωρία, καθένας με τους ρυθμούς του και τον τρόπο του.

Η επαναστατική αλληλεγγύη απλωνόταν σ' ολόκληρη την Ευρώπη

και όχι μόνο. Στην Ελλάδα μια ισχυρή έκρηξη προκάλεσε καταστροφές στα γραφεία της Alitalia, την ευθύνη για την ενέργεια ανέλαβε ο "Διεθνής Επαναστατικός Αγώνας" σε ένδειξη αλληλεγγύης στους συλληφθέντες και τους δικωκόμενους Ιταλούς αναρχικούς. Στην Ουάσιγκτον, τη Νέα Υόρκη, το Ωστιν και σε διάφορες πόλεις της Γερμανίας έγιναν διαδηλώσεις στα ιταλικά προξενεία και πρεσβείες.

Στο μεταξύ, στις 25/1/1996, κατελήφθησαν τα γραφεία της εφημερίδας "Il Manifesto" ως διαμαρτυρία για τις συκοφαντίες των αργυρώνητων κονδυλοφόρων και σε αλληλεγγύη με τους δικωκόμενους απ' το κράτος αναρχικούς. Τις επόμενες μέρες, στις 23/2 και 7/3/1996, έγιναν δυο επιθέσεις ενάντια στον στρατώνα της Αεροναυτικής βάσης της Ρώμης και τον στρατώνα Predieri της Φλωρεντίας, αποτελώντας κι οι δυο, σύμφωνα με την ανάληψη της ευθύνης, "ένα δώρο για τον Vigna κι ένα για τον Marini".

Μερικούς μήνες μετά από τις συλλήψεις του 1996, σε ορισμένους απ' τους κρατούμενους συντρόφους επιβλήθηκαν ελαστικότερα μέτρα κράτησης. Στο μεταξύ στην Ισπανία, δυο απ' τους κατηγορούμενους στη δίκη "Marini", ο Giovanni Barcia κι ο Michele Pontolillo, συλλαμβάνονται μαζί με τον Claudio Lavazza και τον Giorgio Rodriguez κατόπιν μιας ληστείας που έγινε στην Κόρντομπα. Καθώς βρίσκονταν σε αναμονή της έκδοσής τους στην Ιταλία, τους διαχώρισαν απ' τους υπόλοιπους κατηγορούμενους στη δίκη της Ρώμης, ενώ για την ληστεία στην Κόρντομπα καταδικάστηκαν οι τρεις τους σε 48 χρόνια φυλάκισης κι ο

Michele σε τρία χρόνια.

Νωρίτερα, στις 4/12/96, μια ομάδα συντρόφων εισέβαλε στο ιταλικό προξενείο στη Μάλαγα (Ισπανία). Γράψανε συνθήματα στους τοίχους και εξανάγκασαν τον πρόξενο να υπογράψει μια ανακοίνωση αλληλεγγύης στους Ιταλούς αναρχικούς που δικάζονταν στην Ρώμη. Οι σύντροφοι Claudio Lavazza, Michele Pontolillo και Giovanni Barcia, μολοντί δήλωσαν ότι δεν είχαν σχέση με αυτή την ενέργεια, καταδικάστηκαν σε ακόμα 11 χρόνια.

Το θεώρημα Marini έχει πολύ βαθιές ρίζες: στις 28/7/1989, στην Πάρμα, έγινε η απαγωγή της Mirella Silochi, σύζυγος βιομηχάνου. Για σχεδόν δυο χρόνια οι έρευνες απέβησαν άκαρπες, ώσπου ο διοικητής της αστυνομίας Improta, πειθεται, ποιος ξέρει πώς, ότι οι υπεύθυνοι της απαγωγής ήταν αρμένιοι, σαρδηνοί απ' τους "Ανώνυμους Απαγωγείς" και μια φαντασματική "ομάδα αναρχικών Ρώμης". Δίχως καμιά απόδειξη και με αστήριχτες και υποθετικές διασυνδέσεις μεταξύ γεγονότων, αρχίζει η πρωτοβάθμια δίκη στην Πάρμα.

Πολλοί απ' τους μάρτυρες δεν παρουσιάστηκαν και η υπεράσπιση δεν ήξερε πώς να κινηθεί επειδή το κατηγορητήριο δεν περιελάμβανε κανένα στοιχείο εμπλοκής των κατηγορουμένων. Παρόλα αυτά καταδικάστηκαν όλοι (ανάμεσά τους και κάποιοι αναρχικοί σύντροφοι) σε

πολύ βαριές ποινές: οι Gregorian, Sanna, Fr. Porcu, Staffa, Goddi και Scrocco σε ισόβια και ο Orlando Campo σε 22 χρόνια.

Το Φεβρουάριο του '95 το εφετείο της Μπολόνια επικύρωσε τις ποινές αλλά με δυο αλλαγές: μείωσε την ποινή του Staffa σε 30 χρόνια και καταδίκασε τον Giovanni Barcia σε ισόβια, ενώ πρωτόδικα είχε αθωωθεί. Στις 18 Δεκεμβρίου 1996 το ανώτατο ακρωτικό δικαστήριο αναίρεσε την απόφαση του εφετείου το οποίο ξανάγινε με άλλη σύνθεση δικαστηρίου στη Μπολόνια. Στη νέα δίκη αθωώθηκαν οι Sanna και Staffa (που

μέχρι τότε θεωρούνταν ως οι φρουροί της Silocchi) καθώς κι ο Orlando Campo, ενώ οι υπόλοιποι (πλην του Barcia που η δίκη του διαχωρίστηκε) καταδικάστηκαν σε τριάντα χρόνια φυλάκισης. Σε αυτή τη δίκη ξεπρόβαλλε κι η ελεεινή μορφή του ρουφιάνου Antonio Sforza που στη

συνέχεια θα χρησιμοποιηθεί και στη δίκη Marini. Εξαιτίας των αθλοτήτων που κατέθεσε ορισμένοι σύντροφοι καταδικάστηκαν.

Στις 25/4/97 σκάει μια βόμβα στο Palazzo Marino στο Μιλάνο, την ευθύνη της ενέργειας ανέλαβε η Azione Rivoluzionaria Anarchica. Στις 20/6/97 συλλαμβάνεται η συντρόφισσα Patrizia Cadeddu με την κατηγορία ότι άφησε το φάκελο με την ανάληψη της ευθύνης έξω απ' το ραδιοφωνικό

σταθμό Radio Popolare.

Εν τω μεταξύ, στις 17 Ιουλίου 1997 ανακοινώνεται η ημερομηνία έναρξης της δίκης για την "υπόθεση Marini". Εννιά κατηγορούμενοι απαλλάσσονται, ενώ οι υπόλοιποι παραπέμπονται για τις 20 Οκτωβρίου, οπότε και αναβάλλεται ξανά για την 1^η Δεκεμβρίου. Μετά από λίγο διάστημα, οι προφυλακισμένοι ήδη για πάνω από ένα χρόνο, αποφυλακίζονται λόγω μιας διαδικαστικής παρατυπίας (δεν οδηγήθηκαν στον ανακριτή εντός των προβλεπόμενων πέντε ημερών). Επίσης διαχωρίστηκαν με βάση το κατηγορητήριο: οι 38 είχαν την κατηγορία της "συμμετοχής σε ανατρεπτική ένωση" άρθρο 270 και για τους οποίους έπεσε η κατηγορία της "ένοπλης συμμορίας", ενώ οι υπόλοιποι 17 εκτός απ' την παραπάνω κοινή κατηγορία (άρθρο 270) είχαν και "συμμετοχή από κοινού σε ανατρεπτική δραστηριότητα" άρθρο 270β, "σύσταση και συμμετοχή σε ένοπλη συμμορία" άρθρο 306, καθώς και μια σειρά ιδιαίτερων αδικημάτων, όλα τους με το επιβαρυντικό ότι αποσκοπούσαν στην τρομοκρατία.

Στην διάρκεια της δίκης οι συνήγοροι υπεράσπισης παρέδωσαν στον αρμόδιο ανακριτή μια εμπιστευτική αναφορά των R.O.S. η οποία είχε σταλεί ανώνυμα στους ραδιοσταθμούς Black Out του Τορίνο και Onda Rossa της Ρώμης. Μέσα εκεί περιγραφόταν η δυνατότητα να κατασκευαστεί μια μεταμελημένη μάρτυρας, μέσου της άσκησης πίεσης σε μια κοπέλα με οικονομικές δυσχέρειες η οποία "... θεωρείται στοιχείο ευπαθές και ψυχικά εύκαμπτο..." και στο παρελθόν είχε βρεθεί κοντά σε κάποιους διωκόμενους αναρχικούς. Γίνεται φανερή η αντιπαράθεση

ανάμεσα στους παλιούς μηχανισμούς του κράτους και τις νέες πολιτικές διακυβέρνησης κι ελέγχου της κοινωνικής σύγκρουσης. Βρισκόμαστε ακριβώς στην περίοδο του σκανδάλου για τη "μέθοδο Riccio"[2] και κάποιος μέσα από τα R.O.S. αποφάσισε να λύσει τις διαφορές του δημοσιοποιώντας τη μέθοδο με βάση την οποία προσήχθησαν οι αναρχικοί σε δίκη. Μια απόπειρα κάθαρσης της δημοκρατικής τάξης, ίσως και μια εσωτερική διαμάχη των μηχανισμών που δημιουργούν βεντέτες σε εντελώς μαφιόζικο στυλ. Το ντοκουμέντο των R.O.S. με ημερομηνία Δεκεμβρίου '94, κατασχέθηκε, χαρακτηρίστηκε πλαστό (σημειωτέον ότι οι έρευνες για τη γνησιότητα του εγγράφου ανατέθηκαν στην ίδια την ομάδα των караμινιέρων που το είχε συντάξει) και σε βάρος των υπεύθυνων του Radio Black Out ασκήθηκε ποινική δίωξη η οποία τελικά κατέληξε στην απαλλαγή τους.

Μετά από τρία χρόνια, η πρωτοβάθμια δίκη ολοκληρώθηκε δίχως καμιά απόδειξη για τις κατηγορίες της συμμετοχής και της ένοπλης συμμορίας, αλλά με πολύ βαριές ποινές για τους 11 από τους κατηγορούμενους που καταδικάστηκαν για επιμέρους πράξεις. Μια απόφαση εντελώς συμβιβαστική, όπως τόνισαν οι συνήγοροι.

Πραγματικά σε όλη τη διάρκεια της δίκης, βγήκε ξεκάθαρα ο υποθετικός χαρακτήρας της, καθώς τα λεγόμενα τεκμήρια περιορίζονταν στις αντιφατικές και υποβολιμαίες καταθέσεις των δύο συνεργατών της αστυνομίας και των πολυάριθμων μπάτσων.

"Προφανής" συνέπεια υπήρξε η μη

ικανοποίηση του μανιακού σταρ της κατηγορούσας αρχής, του πρώην εισαγγελέα και νυν γενικού εισαγγελέα εφετών Magini και η ανανέωση, με κρατική υποστήριξη, της τεράστιας ερευνητικής και οικονομικής εκστρατείας.

Πώς να επιβραβευτεί για την αυταπάρνησή του στο ρόλο του υπηρέτη και εγγυητή της αθλιότητας που μας περιβάλλει; Έχοντας εξασφαλίσει την καταδίκη των 11 απ' τους 54 κατηγορούμενους και εισηγηθεί μια απόφαση ανοιχτή σε κάθε ερμηνεία, ώστε να δίνεται στην εισαγγελική αρχή της δευτεροβάθμιας δίκης η δυνατότητα να προτείνει μια μεγαλύτερη καταδίκη και να επανεισάγει στο κατηγορητήριο τα άρθρα 270, 270β και 306 (σ.τ.μ. "συμμετοχή σε ανατρεπτική ένωση" κλπ.).

Μια δυνατότητα που βέβαια δεν έμεινε ανεκμετάλλευτη στο εφετείο. Πράγματι αυτό, την 1^η Φεβρουαρίου 2003, παρά την αθώωση της πλειονότητας των διωκόμενων, αύξησε τις ποινές των πρωτόδικα καταδικασθέντων συντρόφων, αποδίδοντας σε μερικούς εξ' αυτών τα αδικήματα της συμμετοχής σε ένοπλη συμμορία και σε από κοινού ανατρεπτική δραστηριότητα.

Όλα αυτά συνέβηκαν σε μια περίοδο κατά την οποία οι πολιτικές πιέσεις προς τους δικαστές και την κοινή γνώμη ήταν πολύ ισχυρές. Πραγματικά, λίγο πριν από την απόφαση του δικαστηρίου, ο ίδιος ο υπουργός εσωτερικών (σ.τ.μ. και δημόσιας τάξης) Pisani, σε συνέντευξή του σε εφημερίδα, ουσιαστικά προκατέλαβε το αποτέλεσμα της δίκης δηλώνοντας ότι οι αναρχικοί είχαν διάρθρωση ομάδας που απλωνόταν σε ολόκληρη

την επικράτεια με διακλαδώσεις ακόμα και στο εξωτερικό, η οποία είχε πάρει χαρακτήρα ένοπλης συμμορίας.

Ένα σημαντικό δώρο προς τις διωκτικές αρχές που, ως γνωστόν, εργάζονται με ακατάβλητο ζήλο για να βρουν καινούρια νομικά εργαλεία με τα οποία να μπορούν να καταδικάσουν εκατοντάδες αναρχικούς για ομαδικά αδικήματα. Γεγονός που, με βάση τις δικά τους λόγια (βλ. δηλώσεις Romagici, D' Ambrosio και άλλων δικαστικών), δεν έχει ακόμα επιτευχθεί χάρη στο ότι η οριζόντια οργάνωση των αναρχικών, χωρίς αρχηγούς και "στρατιωτικές" δομές, δεν χωρά εύκολα στην εξουσιαστική και κάθετη αντίληψή τους για την πραγματικότητα. Κι όντως, οι περισσότερες απ' τις διώξεις σε βάρος εκατοντάδων συντρόφων αποδείχθηκαν φούσκα, χωρίς να υπερβούν ούτε το στάδιο της ανάκρισης.

Όπως εύκολα διαισθάνεται κανείς, η κατάληξη της δίκης αυτής θα έδινε νέες προοπτικές στο άθλιο έργο των τηβεννοφόρων υπηρετών του συστήματος απ' τη στιγμή που επικυρωνόταν η δευτεροβάθμια απόφαση από το ανώτατο δικαστήριο, όπως και έγινε στις 20 Απριλίου 2004.

Εκείνο που τρομάζει πάντα την εξουσία είναι από τη μια η ύπαρξη συντρόφων και συντροφισσών που εξακολουθούν να μιλάνε για την εξέγερση, ως μια πιθανή αφετηρία της επανάστασης που θα βάλει τέλος στην τυραννία του εμπορεύματος και της εξουσίας και απ' την άλλη το ότι υπάρχουν άνθρωποι, άντρες και γυναίκες, που έχουν διαπράξει και συνεχίζουν να διαπράττουν εκατοντάδες επιθέσεις ενάντια στις δομές κυριαρχίας και εκμετάλλευσης σε κάθε γωνιά της γης.

Η ανάλυση και κατανόηση των όσων συμβαίνουν και η ξεκάθαρη οπτική της πολιτικής-κατασταλτικής δυναμικής, μπορούν να μας βοηθήσουν στην ανάληψη μορφών πάλης

ικανών να αντιμετωπίσουν τις επιθέσεις που εξαπολύει η κρατική εξουσία και να αποτρέψουν τον εγκλεισμό κι άλλων συντρόφων στα "πάτρια κάτεργα".

1. Federazione Anarchica Italiana (Ιταλική Αναρχική Ομοσπονδία)

2. Στις αρχές Ιουλίου 1997, ύστερα από καταθέσεις ενός μετανοημένου, συνελήφθη ο αντισυνταγματάρχης Michele Riccio, διοικητής των ROS στη Γένοβα, μαζί με υπαξιωματικούς του, με κατηγορίες για πλαστοποίηση αποδείξεων, στήσιμο διώξεων, δασκάλεμα μετανοημένων. Η υπόθεση είχε λάβει χαρακτήρα σκανδάλου στα ιταλικά media. Η «ενημερωτική αναφορά των ROS στάλθηκε στο ράδιο Black Out στις 10 Ιουλίου 1997.

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΑΝΑΦΟΡΑ

ΕΙΔΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΗ
ΜΟΝΑΔΑ
ΚΑΡΑΜΠΙΝΙΕΡΩΝ
ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΔΙΩΣΗΣ
ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΡΩΜΗΣ
00185, Largo Cristina di
Svezia nr. 16
Τηλ. 06/58594415,
Fax 0658594434
Αρ. Πρωτ/λου 148/19/ς

Ρώμη, 19 Δεκεμβρίου 1994

Αντικείμενο: Υπηρεσιακό ενημερωτικό σημείωμα εσωτερικής χρήσεως σχετικά με μια εφικτή ερευνητική δράση σε βάρος της αναρχικής ανατρεπτικής δραστηριότητας.

Εδώ και αρκετό καιρό, διάφορα όργανα της Δικαστικής Αστυνομίας έχουν επανειλημμένως καταγγείλει την ύπαρξη επί του εθνικού εδάφους μιας εκτενούς εγκληματικής οργάνωσης με ανατρεπτικούς σκοπούς αναρχικής φύσεως, διαρθρωμένης κατά τρόπο σύνθετο, σε διάταξη ιεραρχική αν και όχι αναγκαστικά με βάση τα στρατιωτικά πρότυπα, αλλά προκύπτουσα τουλάχιστον εκ των πραγμάτων, της οποίας η επιχειρησιακή δράση υπήρξε αντικείμενο υπόθεσης στα πλαίσια των ερευνών που διεξήχθησαν κατ' εντολή και για λογαριασμό ορισμένων Εισαγγελιών της Ιταλικής Δημοκρατίας και κυρίως εκείνης της Φλωρεντίας. Αυτές οι εκτεταμένες χρονικά έρευνες, παρότι έφεραν στο φως την ύψιστη κοινωνική επικινδυνότητα των μετεχόντων στην υπό εξέταση πολιτικό-εγκληματική ομήγυρη, σπάνια εντούτοις έλαβαν έναν αποδεικτικό χαρακτήρα με κάποια ποινική βαρύτητα.

Οι προσπάθειες των αστυνομικών οργάνων απέβησαν στην πλειονότητά τους άκαρπες, ενώ αυτή η ανατρεπτική σύναξη συνέχισε την προσπάθεια προσηλυτισμού μελών μέσω της διάδοσης της εξεγερσιακής ιδεολογίας που έχει ως απαρχή, ο κύριος εκφραστής της οποίας έχει εξακριβωθεί στο πρόσωπο του BONANNO Alfredo Maria. Και ακριβώς λόγω της γνωσμένης σύμφυτης κοινωνικής επικινδυνότητας αυτής της ιδεολογίας που βασίζεται στην ακραία εκδοχή των αναρχικών θεμελιωδών αρχών, κρίνεται ως επείγουσα η εντατικότερη ερευνητική κι εκτελεστική δράση και η ενεργοποίηση εφικτών δικονομικών μέτρων με στόχο την αναχαίτιση της,

ώστε να εμποδιστεί η περαιτέρω ολέθρια διάχυσή της. Ένα έργο το οποίο σήμερα γίνεται πιο εφικτό κάτω από το φως των πρόσφατων γεγονότων που θα εξετάσουμε στη συνέχεια.

Πριν απ' όλα θα επιχειρήσουμε να παραθέσουμε χρονικά τα αποτελέσματα των ενεργειών κατά της αναρχικής ανατρεπτικής δραστηριότητας τα τελευταία είκοσι χρόνια, λαμβάνοντας υπόψη την ιδεολογική εξέλιξη του υπό εξέταση χώρου. Θα πρέπει, καταρχήν, να ξεκινήσουμε από την εξάρθρωση της οργάνωσης με την ονομασία «Επαναστατική Δράση» (Azione Rivoluzionaria), που ήταν υπεύθυνη για μια μακρά σειρά επιθέσεων, τραυματισμών, αποπειρών απαγωγής, μεταξύ του έτους 1976 και των αρχών της δεκαετίας του '80. Μια εξάρθρωση που ως στέμμα της είχε τη διεξαγωγή των περίφημων δικών του Ιουνίου του 1982 στην Φλωρεντία και του Ιανουαρίου του 1983 στο Μιλάνο, οι οποίες κατέληξαν στην καταδίκη πολυάριθμων στρατευμένων μελών της «Επ. Δρ.», εκ των οποίων θυμίζουμε τους FAINA Gianfranco, GEMIGNANI Roberto, MELONI Sandro, MONACO Angelo, VALITUTTI Pasquale.

Για να μπορέσει να κατανοηθεί η ιδεολογία που ωθούσε την υπό εξέταση ανατρεπτική ομάδα, έχουν σημασία οι θέσεις που καταγράφονται σε έντυπα και προκηρύξεις της «Επ. Δρ.». Σύμφωνα με τους συντάκτες: «Το κίνημα δεν παραπέμπει την σύγκρουση στις τάξεις αλλά την αναλαμβάνει σε πρώτο πρόσωπο. Η δράση είναι άμεση. Οποιαδήποτε κι αν είναι τα αντικειμενικά αποτελέσματα, οι υποκειμενικές αλλαγές είναι θεμελιακές. Η άμεση δράση κάνει τα άτομα να αποκτήσουν συνείδηση των εαυτών τους ως ατόμων ικανών να αλλάξουν το πεπρωμένο τους και να ξαναπάρουν τον έλεγχο της ζωής τους στα χέρια τους». Δίπλα στις διαρκώς παρούσες κριτικές του καπιταλισμού και των επιπτώσεών του, οι συντάκτες εκθειάζαν και προέτρεπαν σε δράση. «Αυτό που θέλουμε είναι να προωθήσουμε μια κριτική καταστρεπτική για το κράτος, διαμέσου της χρήσης της επαναστατικής βίας, του ένοπλου αγώνα, της προπαγάνδας με την πράξη. Θέλουμε να επιταχύνουμε τους χρόνους και να διευρύνουμε το εσωτερικό μέτωπο της σύγκρουσης για να φτάσουμε σε μια αποσταθεροποίηση του Κράτους.[...] Η κριτική των όπλων είναι σήμερα η μόνη δύναμη που μπορεί να καταστήσει αξιόπιστο το οποιοδήποτε σχέδιο. Να δημιουργήσουμε, να οργανώσουμε 10-100-1000 Ένοπλους πυρήνες».

Ένα ξεχωριστό ενδιαφέρον παρουσιάζουν οι οργανωτικές απόψεις της ομάδας, καθώς η προσέγγιση της Επαναστατικής Δράσης με τα άλλα κινήματα αντανάκλα, σε γενικές γραμμές, θέματα και διατυπώσεις που στη συνέχεια ξαναβρίσκονται μέσα στον λόγο του γνωστού BONANNO Alfredo Maria: «Η οργάνωσή μας είναι μια επαναστατική οργάνωση στην οποία οι διάφορες ομάδες συναντιούνται σε τοπικό επίπεδο, ή μέσα από

διάφορες προσωπικές υποθέσεις, στη βάση μιας συγγένειας μεταξύ των διαφόρων εμπειριών και αντιλήψεων των συντρόφων. Ομάδες συγγένειας που διατηρούν την αυτονομία και την ελευθερία δράσης τους και στις οποίες οι σχέσεις μεταξύ των συντρόφων δεν είναι καθαρά πρακτικές, αλλά χαρακτηρίζονται από μια βαθύτατη γνωριμία, οικειότητα και αμοιβαία εμπιστοσύνη». Οι ίδιες θεματολογίες, προσφιλείς ήδη στην τρομοκρατική ομάδα που καθοδηγούσε ο FAINA Gianfranco, μπορούν πράγματι να εντοπιστούν στα κείμενα του BONANNO, ο οποίος ξαναπιάνει τις έννοιες των «άτυπων ομάδων», των «αυτόνομων ομάδων βάσης», των «αυτοδιαχειριζόμενων δομών» που είναι εφοδιασμένες με έναν ελάχιστο βαθμό οργάνωσης και πολιτικής ανάλυσης, γεννιούνται ανάλογα με τις καταστάσεις και καλούν σε «διαρκή συγκρουσιακότητα», σε «αυτοδιαχείριση» και σε «επίθεση» συντελούμενη διαμέσου της «Άμεσης Δράσης».

Αξίζει επίσης να υπενθυμίσουμε ότι από το διατυπωμένο λόγο της «ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ» προκύπτει ξεκάθαρα η σφοδρή πολεμική που υπάρχει στο εσωτερικό του ευρύτερου αναρχικού κινήματος, το οποίο κατηγορείται ότι είναι «χωρίς στρατηγική και τακτική». Κατά τον ίδιο τρόπο πρέπει να υπενθυμίσουμε τα όσα συνέβηκαν στο Forlì, στη διάρκεια του αντιμilitarιστικού συνεδρίου που έγινε το 1988, όπου ο BONANNO και οι υπόλοιποι συμμετέχοντες του εξεγερσιακού χώρου κατηγορήθηκαν για «τρομοκρατία» και αποβλήθηκαν από την αίθουσα.

Όμως, παρόλο που η σύλληψη των μελών της «Επ. Δρ.» αντιπροσώπευε ένα γερό πλήγμα στην αναρχική ανατρεπτική δραστηριότητα, δεν σήμαινε και την εξαφάνισή της. Κατόπιν μερικών ετών σχετικής ηρεμίας, αναμφίβολα απαραίτητων στην αναδιοργάνωση των δυνάμεών της, προς τα τέλη της δεκαετίας του '80 καταγράφηκε μια επανάληψη των ενεργειών αναρχικής προέλευσης που στρέφονταν ειδικά κατά εγκαταστάσεων της ENEL (σ.τ.μ. η ιταλική Δ.Ε.Η.) όπως είναι οι πυλώνες ηλεκτρικού ρεύματος.

Οι διεξαγόμενες εκείνη την περίοδο έρευνες επικεντρώθηκαν αμέσως στην πιο εξτρεμιστική φράξια του αναρχικού κινήματος, την λεγόμενη εξεγερσιακή με φερόμενο ως αρχηγό της τον προαναφερθέντα BONANNO Alfredo Maria.

Πρέπει να διευκρινίσουμε ότι σε βάρος του BONANNO υπήρχαν ήδη μέσα στην έκθεση προανάκρισης αρ. 160/1 με ημερομηνία 25.03.1980 του Επιχειρησιακού Πυρήνα της Ομάδας Καραμπινιέρων της Φλωρεντίας, ενδείξεις συμμετοχής του στην «ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ», σύμφωνα με την κατάθεση του συνεργαζόμενου με τις Αρχές PAGERA Enrico, η οποία στη συνέχεια αποδείχτηκε ανεπαρκής. Κατά την 23^η και την 26^η.03.1980, κατόπιν έκδοσης σχετικών ενταλμάτων, συνελήφθησαν 19

άτομα θεωρούμενα ως μέλη της εν λόγω ανατρεπτικής οργάνωσης. Μεταξύ αυτών ήταν ο BONANNO Alfredo Maria, η WEIR Yean Elen, η DI MARCA Paola, ο RUBERTO Paolo, ο MARLETTA Salvatore και η CASAMENTI Patrizia. Οι BONANNO, WEIR και MARLETTA είχαν επιπλέον κατηγορίες για έξι ληστείες σε βάρος μπολονέζων συμβολαιογράφων. Όμως στις 30.06.1980 ο αρμόδιος Ανακριτής της Μπολόνιας διέταξε την αποφυλάκιση των συλληφθέντων λόγω ανεπάρκειας στοιχείων και στις 03.04.1981 εκδόθηκε για λογαριασμό τους απαλλακτική απόφαση όσον αφορά τις ληστείες και την κατηγορία της ένοπλης συμμορίας.

Τον Δεκέμβριο του 1986, στο τεύχος αρ.55 του περιοδικού «ANARCHISMO», για το οποίο είναι υπεύθυνος έκδοσης ο BONANNO, δημοσιεύτηκε ένα άρθρο με υπογραφή των αυτοαποκαλούμενων «Operatori Rivoluzionari» (σ. Τεχνικοί Επαναστάτες) που παρείχε λεπτομερείς οδηγίες, συνοδευόμενες από γραφικές αναπαραστάσεις, για το πώς σαμποτάρεται ένας πυλώνας υψηλής τάσης της ENEL.

Τον επόμενο χρόνο, 1987, άρχιζαν οι πρώτες επιζήμιες επιθέσεις κατά των εγκαταστάσεων της ENEL, που μόνο κατά ένα μέρος τους υπήρξε ανάληψη ευθύνης. Επιθέσεις που συνεχίστηκαν και τα επόμενα χρόνια και για τις οποίες οι εκθέσεις των εμπειρογνομόνων επέτρεψαν την εδραίωση της άποψης ότι στις περισσότερες απ' αυτές η τεχνική που εφάρμοσαν οι δράστες για να κόψουν τα στηρίγματα των πυλώνων συμπύπτει επακριβώς με εκείνη που περιγραφόταν στο προαναφερθέν άρθρο.

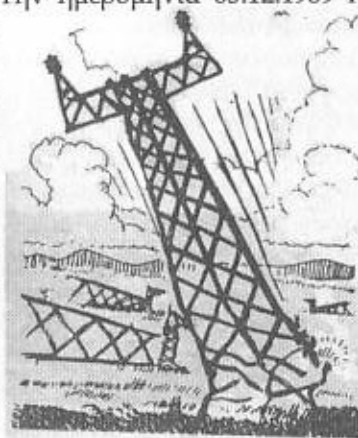
Τον Ιανουάριο του 1987 ξεκίνησε η έκδοση του μηνιαίου εντύπου «PROVOCAZIONE», με εμφανιζόμενο ως διευθυντή έκδοσης το BONANNO, το οποίο υποστήριζε την αναγκαιότητα να γίνουν «επιθέσεις στους πιο απλούς και διάσπαρτους στο χώρο στόχους» και που θα προκαλέσει ένα σοβαρό ρήγμα στο εσωτερικό της αναρχίας εξαιτίας ακριβώς των διαφορετικών απόψεων που εξέφρασε πάνω στο θέμα της οικολογίας, θεωρούμενης ως αγώνας κατά των πυρηνικών εγκαταστάσεων (αρ. αναφοράς 6915/126 με ημερομηνία 15.10.1992 του Τμήματος Δίωξης Εγκλήματος Φλωρεντίας, συνημμένης στις δικογραφίες αρ.796/92 και 274/92 της Εισαγγελίας της Δημοκρατίας με έδρα το δικαστήριο της Massa). Στο «PROVOCAZIONE» και το «ANARCHISMO» θα αναπτυχθεί η στρατηγική της επίθεσης στο Κράτος και το κεφάλαιο, στρατηγική που προβλέπει τη διάπραξη ενεργειών σαμποτάζ σε «στοιχειώδεις εγκαταστάσεις», όπως διατυπώθηκε απ' τον BONANNO, ενέργειες που υλοποιούνται άμεσα από «άτυπες ομάδες» οι οποίες γεννιούνται ανάλογα με τις καταστάσεις κι έχουν σαν σημείο αναφοράς τη «μόνιμη συγκρουσιακότητα».

Το έτος 1988 διαπράχθηκαν, συνολικά, αρ.32 επιθέσεων σε βάρος εγκαταστάσεων της ENEL, για ορισμένες εκ των οποίων την ευθύνη ανέλαβαν

αναρχικοί. Στο πεδίο των ερευνών σημειώνεται μονάχα από πλευράς της Αστυνομικής Διεύθυνσης του Forlì η δίωξη της προαναφερθείσας CASAMENTI, ως ύποπτης για την σύσταση, από κοινού με άλλους αναρχικούς, του κινήματος «I Figli della Terra» (σ. «Τα Παιδιά της Γης»), το οποίο είχε αναλάβει την ευθύνη για ορισμένες επιθέσεις σε πολώνες. Μια δίωξη που ούτε και σε αυτή την περίπτωση προσέλαβε βαρύνοντα ποινικό χαρακτήρα. Τότε, η DIGOS (σ.τ.μ. μονάδα της Ιταλικής κρατικής ασφάλειας ασχολούμενη με πολιτικούς χώρους και θέματα «τρομοκρατίας») της Μπολόνιας, έκρινε ότι έπρεπε να εντοπίσει και να υποδείξει σε εκείνες τις Δικαστικές Αρχές ως πιθανούς συμμέτοχους στις επιθέσεις κατά των εγκαταστάσεων της ENEL που συνέβηκαν σε αυτή την περιφέρεια και κάποια άλλα πρόσωπα κινούμενα στον υπό εξέταση χώρο κι ευρισκόμενα σε επαφή με την CASAMENTI, μεταξύ των οποίων αναφέρονταν ο CAMPO Orlando, που είχε ήδη ασχοληθεί με την διανομή των εντύπων ANARCHISMO και PROVOCAZIONE για λογαριασμό του BONANNO, οι FANTAZZINI Horst και Loris και η SCOPETTA Maria Grazia.

Το 1989 η μοναδική σύλληψη που σημειώθηκε κατά της αναρχικής ανατρεπτικής δράσης ήταν η επ' αυτοφώρω σύλληψη του BONANNO Alfredo Maria για ληστεία διακεκριμένου βαθμού που τελέστηκε την ημερομηνία 02.02.1989 σε βάρος του κοσμηματοπωλείου Giuseppe PLEBANI, στο Bergamo, με την συμμετοχή του STASI Giuseppe.

Όμως στη διάρκεια του ίδιου χρόνου διαπράχθηκαν συνολικά αρ.27 επιθέσεων σε βάρος εγκαταστάσεων της ENEL και άλλων οργανισμών, εκ των οποίων μόνο για τρεις, που έγιναν στις 19 Μαΐου, υπήρξε ανάληψη ευθύνης με προκήρυξη από αναρχικούς. Στη διάρκεια του 1990 διαπράχθηκαν συνολικά αρ.28 επιθέσεων, μα όλες τους αντιθέτως περιβαλλόμενες απ' το τέλμα της πολιτικής ανωνυμίας. Την ημερομηνία 05.12.1989 η εισαγγελική Αρχή της Φλωρεντίας έδωσε εντολή για μια σειρά προσωπικών και κατ' οίκων ερευνών σε βάρος των CAMPO Orlando, LO VECCHIO Angela Maria, GIZZO Antonio, SASSOSI Emma, BARCIA Giovanni, BONANNO Alfredo, SCOPETTA Maria Grazia, PORCU Pierleone, και RUBERTO Paolo, στα πλαίσια της έρευνας για τις επιθέσεις κατά των πολώνων. Οι έρευνες είχαν αρνητικό αποτέλεσμα. Την ίδια περίοδο, ο CAMPO Orlando, συνελήφθη απ' την αστυνομία και κρατήθηκε ως κύριος ύποπτος για την

ληστεία στο Bergamo, σε συνεργασία μαζί με τους BONANNO και STASI, για να αποφυλακιστεί ωστόσο στη συνέχεια. Τον Οκτώβριο του 1989, η DIGOS της Φλωρεντίας υποδείκνυε στην αρμόδια δικαστική Αρχή και τη SCROCCO Rose Anne, ως επίσης πιθανό δράστη των επιθέσεων κατά των πολώνων, αφού είχε εντοπιστεί στην περιοχή στη διάρκεια εξακρίβωσης μαζί με τους προαναφερόμενους CAMPO Orlando, BARCIA Giovanni, LO VECCHIO Angela Maria, καθώς και κάποιον DE BLASI Luigi.

Εναντίον αυτών των ατόμων δεν συγκεντρώθηκαν στοιχεία επαρκή που να δικαιολογούν το αίτημα για έκδοση εντάλματος προφυλάκισης, σύντομα όμως θα εμπλακούν, από κοινού με τον GREGORIAN Garagin, στις έρευνες σχετικά με την απαγωγή SILOCCHI, λόγω της εξακρίβωσης που έγινε σε ορισμένους απ' αυτούς στη διάρκεια της σύλληψης του γνωστού PORCU Francesco, καθώς ο PORCU ήταν καταζητούμενος για την απαγωγή της Esteranne RICCA. Πράγματι, στις 23.06.1990, συνελήφθη ο PORCU Francesco στην Ρώμη, οδός Giannapoli αρ.65. Στη διάρκεια της επιχείρησης, στο εσωτερικό του κτιρίου που κρυβόταν ο προαναφερόμενος εξακριβώθηκε κι η παρουσία των SCROCCO Rose Anne, LO VECCHIO Angela Maria, BARCIA Giovanni, CONDRÒ Salvatore (αρ. έκθεσης 2050/61/B/89/1^/CRIM της τοπικής Criminalpol με ημερομηνία 25.06.1990). Αυτή η τυχαία συγκυρία θα ευνοήσει την έναρξη και τη συνακόλουθη αίσια έκβαση των ερευνών σχετικά με την απαγωγή της Mirella SILOCCHI, έρευνες που ευοδώθηκαν το Μάιο του 1991 με την ανακάλυψη ενός οπλοστασίου στο υπόγειο της οδού Cristoforo Colombo αρ.310, στη Ρώμη, ιδιοκτησίας του BARCIA Giovanni (αρ. έκθεσης A4/91/DIGOS της τοπικής Digos, με ημερομηνία 12.05.1991).

Το έτος 1991 θα αποτελέσει έναν σημαντικό σταθμό στις επιτυχίες των αστυνομικών δυνάμεων κατά της υπό εξέταση δομής συνάθροισης. Κατά την 19^η.03.1991 ο GREGORIAN Garagin δεχόταν το πλήγμα της έκδοσης εντάλματος κράτησης εις βάρος του και την 22^η.09.1991 συλλαμβανόταν επίσης κι ο CAMPO Orlando. Κατά την 16^η.06.1993, το Κακούργιοδικείο της Πάρμας θα εκδώσει καταδικαστική ποινή φυλάκισης 22 ετών για τον CAMPO, ισοβίων για τον GREGORIAN και την SCROCCO Rose Anne (φυγόδικη μαζί με τον επίσης καταζητούμενο BARCIA Giovanni), καταλογίζοντας ενιαία την ευθύνη για την απαγωγή της Mirella SILOCCHI σε αυτούς, σε μια εγκληματική ομάδα σαρδηνών και στον προαναφερόμενο DE BLASI Luigi, αποβιώσαντα την 24^η.08.1989 κατά την έκρηξη ενός παγιδευμένου αυτοκινήτου στην οδό Prenestina στη Ρώμη. Ο BARCIA αντιθέτως θα αθωωθεί.

Και στα πλαίσια, επίσης, των ερευνών για τις επιθέσεις κατά των εγκαταστάσεων της ENEL, το μόνο επιμέρους αποτέλεσμα σε βάρος των δραστών

επήλθε την 05^η.11.1991, όταν στην τοποθεσία «Cinquale» του δήμου Montignoso (MS), δυο στρατιωτικοί του τοπικού τμήματος караμπινιέρων συνέλαβαν, αφού πρώτα είχαν δεχτεί πυροβολισμούς, το γνωστό Ελβετό τρομοκράτη CAMENISH Marco (αποκαλούμενο και NAF Walter), ήδη καταδικασθέντα στο παρελθόν για επιθέσεις με εκρηκτικά σε ηλεκτροπαραγωγικό σταθμό και σε πυλώνα υψηλής τάσης και δραπετή των φυλακών του Regensdorf/ Ζυρίχης από τον Δεκέμβριο του 1981. Την 17^η.04.1993 ο CAMENISH Marco καταδικάστηκε σε 12 χρόνια φυλάκισης για κατοχή και μεταφορά εκρηκτικών και όπλου, διακεκριμένες φθορές καθώς και για την επίθεση της 11^{ης}.07.1991 στον πυλώνα της ENEL στην περιοχή του Montignoso.

Παρόλα αυτά, οι επιθέσεις στους πυλώνες συνεχίστηκαν στα επόμενα χρόνια, πάντα δίχως κάποια ανάληψη ευθύνης και χωρίς να υπάρχει αποτέλεσμα από τις διεξαγόμενες έρευνες.

Και μετά ακριβώς από το 1991, ύστερα επίσης κι απ' τη σύλληψη του προαναφερόμενου FANTAZZINI Horst και του γνωστού TESSERI Carlo (στις 03.01.1991 για ληστεία), δεν υπήρξαν άλλα θετικά αποτελέσματα στη μάχη κατά της ανατρεπτικής δράσης αναρχικής προέλευσης, η οποία ξαναζωντάνεψε πραγματικά με τις εμπρηστικές επιθέσεις στα πολυκαταστήματα STANDA (σ.τ.μ. ιδιοκτησίας Μπερλουσκόνι), που σημειώθηκαν την 01^η.07.1994 στις πόλεις Φλωρεντία, Μπρέσια, Τρέντο, Μόντενα, Ρώμη και Μιλάνο και με εκείνες που ακολούθησαν στις 2 και 4 Ιουλίου στη Βερόνα με ανάληψη ευθύνης από αναρχικούς.

Όπως αναφέρθηκε, σαν συμπέρασμα των περισσότερων ερευνητικών φάσεων, προέκυψε ότι ο BONANNO Alfredo Maria είναι μια εξέχουσα μορφή του αναρχικού κινήματος και ειδικότερα της εξεγερσιακής φράξιας του, υπεύθυνος έκδοσης του περιοδικού «ANARCHISMO», της μηνιαίας έκδοσης «PROVOCAZIONE» και πιο πρόσφατα του εβδομαδιαίου «CANE NERO», καθώς και συντάκτης πολυάριθμων άρθρων δημοσιευμένων στο περιοδικό «G.A.S.». Ήδη από το 1988 γινόταν αντιληπτή η γέννηση πρωτοβουλιών προώθησης της υπό εξέταση ιδεολογίας, όπως ήταν η δημιουργία νέων αυτοδιαχειριζόμενων κοινωνικών κέντρων και η εξέλιξη των προϋπαρχόντων σε μια αναρχική-εξεγερσιακή κατεύθυνση λειτουργώντας ως σημεία ζύμωσης κι επεξεργασίας των πιο ριζοσπαστικών εκδοχών της αναρχικής σκέψης. Σε αυτό το πλαίσιο είναι πολυάριθμες οι πρωτοβουλίες που ελήφθησαν από αυτόν τον χώρο σε κοινωνικό επίπεδο, με αποκορύφωμα τις διάφορες δραστηριότητες καταγγελίας/ διαμαρτυρίας, μεταξύ των οποίων φθορές και καταλήψεις ακινήτων.

Εκδηλώσεις ενός ανταγωνιστικού συννονθυλεύματος που, λόγω εξάλλου και του εξαιρετικά ανομοιογενούς χαρακτήρα των συμμετεχόντων, δεν

ξεπερνούσαν το επίπεδο της «κοινωνικής επιφυλακής», εντασσόμενες στο επίπεδο της φανεράς και δημόσιας αμφισβήτησης. Επομένως, οι εν λόγω δραστηριότητες, αν και αποτελούσαν εν δυνάμει πηγές έντασης για τη δημόσια τάξη, από μόνες τους δεν συνεπάγονταν έναν κίνδυνο για τους θεσμούς του Κράτους, όμως οπωσδήποτε συνιστούσαν ένα πρώτο βήμα για την τέλεση εγκληματικών ενεργειών.

Επ' αυτού κρίνεται σκόπιμο να διευκρινιστεί ότι την περίοδο μετά τις συλλήψεις που έγιναν στην επαρχία του Trento τον περασμένο Σεπτέμβριο (για τις οποίες θα μιλήσουμε στη συνέχεια), παρατηρείται η εξαίπλωση των δραστηριοτήτων αλληλεγγύης προς τους εν λόγω κατηγορούμενους. Αυτές, εκτός της φυσικής παρουσίας συμπαθούντων στην ανακριτική εξέταση, εκδηλώθηκαν επίσης και με συναντήσεις οργανωμένες σε διάφορα κοινωνικά κέντρα που υπάρχουν ανά την επικράτεια, με δημοσίευση άρθρων σε έντυπα του χώρου, όπως π.χ. το «CANE NERO», με διανομή προκηρύξεων και έντυπου υλικού και με τη συγκρότηση της «ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ» («COMITATO DIFESA ANARCHICI»), μιας ομάδας με στόχο την υποστήριξη, από νομικής και οικονομικής πλευράς, όλων των αναρχικών που εμπλέκονται σε δικαστικές υποθέσεις, με επικεφαλής το γνωστό ANZOINO Mario από το Τορίνο. Δραστηριότητες αναμφίβολα νόμιμες, που όμως μπορεί κανείς να ισχυριστεί με βεβαιότητα ότι αντιπροσωπεύουν τον προθάλαμο του εγκλήματος, όπως αποδεικνύεται από την παρουσία του BARCIA και του STASI στο ακροατήριο της δίκης VALASTRO, από την παρουσία του ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΥ στη δίκη BONANNO και STASI και τέλος από την παρουσία του GUGLIARA στη δίκη CAMENISCH.

Στο εσωτερικό αυτής της ανταγωνιστικής πραγματικότητας αναπτύχθηκε με τον καιρό μια όξυνση της διαμαρτυρίας με μια συνακόλουθη ένταση των ενεργειών σε ποιοτικό επίπεδο. Ετέθη η εφαρμογή ενός ανατρεπτικού σχεδιασμού, υλοποιούμενου διαμέσου εγκληματικών ενεργειών και υποστηριζόμενου από μια ριζοσπαστικοποίηση των ανατρεπτικών περιεχομένων του έντυπου προπαγανδιστικού υλικού, που εκδηλώνεται με την εκτύπωση προκηρύξεων, κειμένων, εναλλακτικών εντύπων εσωτερικής κυκλοφορίας όπως το περιοδικό «ANARCHISMO» υπό τη διεύθυνση του προαναφερθέντος BONANNO, η εφημερίδα «PROVOCAZIONE» στην οποία συμμετείχαν ενεργά και οι RUBERTO Paolo, PORCU Pierleone, SCOPETTA Maria Grazia και GIZZO Antonio, το εβδομαδιαίο «CANE NERO», που όπως προκύπτει τυπώνεται ως ένθετο του περιοδικού «ANARKIVIU», του οποίου ο υπεύθυνος έκδοσης εντοπίζεται στο πρόσωπο του CAVALLERI Constantino, με διεύθυνση εκείνη της κατοικίας του MOREALE Stefano συντάκτη του από κοινού με την SCOPETTA, τον

BONANNO, τον PASSAMANI Massimo από το Rovereto και την RANERI Rosa Gabriela, επίσης το περιοδικό «GAS Gruppo Anarchici Spaziali» (σ.τ.μ. Ομάδα Διαστημικών Αναρχικών), του οποίου υπεύθυνος έκδοσης είναι ο DI GIOVANNI Severino (σε στάδιο εξακρίβωσης) και τη διανομή του επιμελείται ο MANTELLI Guido. Όσον αφορά την αρθρογραφία του χώρου, πρέπει να επισημάνουμε ότι σε αυτήν δεν υπάρχει η παραμικρή ένδειξη διαλόγου με τους θεσμούς, αντιθέτως αναδεικνύεται μια επίταση του αδιάλλακτου χαρακτήρα της ιδεολογίας που εκφράζεται με μια επικίνδυνη δραστηριότητα εγκωμιασμού και παρότρυνσης σε εγκλήματα που συμβάλλουν στην επίτευξη του στόχου της ανατροπής της Συνταγματικής Τάξης.

Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται η υποκινητική δράση του BONANNO, κατατείνουσα στην συγκρότηση στο εσωτερικό του υπό εξέταση ευρύτερου και φανερού χώρου, μιας ακραίας εξεγερσιακής αναρχικής επαναστατικής οργάνωσης, που όσο κι αν είναι χαλαρή αφήνοντας την πρωτοβουλία στα άτομα, βρίσκεται ωστόσο αναπόφευκτα σε αντίθεση με το κλασικό αναρχικό δόγμα. Πρόκειται λοιπόν για την συσπείρωση, σε ένα επιμέρους επίπεδο μυστικό και στεγανό, όλων εκείνων των υποκειμένων που ενώ εξακολουθούν να έχουν μια φανερή πολιτική δραστηριότητα στο εσωτερικό του ανταγωνιστικού κινήματος, συμμετέχοντας σε διαδηλώσεις, συναντήσεις, αντιπαραθέσεις, ταυτόχρονα οργανώνονται και συγκροτούνται για την τέλεση εγκληματικής δραστηριότητας.

Οι αναλογίες μεταξύ των ιδεολογικών αρχών και των οργανωτικών-προγραμματικών θέσεων που υποστηρίζονταν την εποχή της «AZIONE RIVOLUZIONARIA» και των διατυπώσεων του BONANNO, που περιλαμβάνονται στην εισήγησή του η οποία δημοσιεύτηκε το Μάιο του 1993 στο τεύχος 72 του περιοδικού «ANARCHISMO» μετέπειτα από τις δημόσιες παρεμβάσεις που πραγματοποιήθηκαν στην Ελλάδα τον Ιανουάριο του 1993, είναι ενδεικτικές ως προς την θεωρητικοποίηση της εξεγερτικής αναρχικής επαναστατικής οργάνωσης που διαρθρώνεται σε «ομάδες συγγένειας», «πυρήνες βάσης» και «συντονιστικά» αποτελούμενα «από έναν μικρό αριθμό συντρόφων που συνδέονται μεταξύ τους με μια βαθιά προσωπική γνώριμια». Το πεδίο δράσης αυτών των δομών εκτείνεται μέσα στους μαζικούς αγώνες που, όσο κι αν χαρακτηρίζονται από ενδιάμεσους και όχι ευθέως και άμεσα καταστροφικούς στόχους, οφείλουν πάντα να διατηρούν τον απώτερο σκοπό που παραμένει οπωσδήποτε εκείνος της «επίθεσης» στον κύριο εχθρό, εντοπισμένο σε κάθε επιμέρους δομή, άτομα και οργανώσεις του Κράτους και του κεφαλαίου.

Σε τούτο έγκειται μια συναφής, ενδογενή επικινδυνότητα για την συνταγματική και κοινωνική τάξη του Κράτους μας, που είναι πλέον απολύτως

αδύνατο να αντιμετωπίζεται με ανοχή. Για αυτό το λόγο, κρίνεται σκόπιμο να παρουσιαστεί η σειρά των ερευνητικών και εκτελεστικών ενεργειών που έγινε από τον Σεπτέμβριο του 1994, μετά τη σύλληψη για διακεκριμένου βαθμού ληστεία πέντε ατόμων που ανήκουν στον εν λόγω ανατρεπτικό χώρο, ενέργειες που εποπτεύτηκαν και από ορισμένα στοιχεία (αρ. έκθεσης 148/6 του πρωτ/λου της 15.11.1994) που επαληθεύτηκαν στην πράξη κατά την διάρκεια των ερευνών που ακολούθησαν από το τοπικό τμήμα Δίωξης Εγκλήματος. Νωρίς το πρωί της 19^{ης} Σεπτεμβρίου 1994, έγινε ληστεία σε βάρος του πιστωτικού ιδρύματος του Αγροτικού Ταμιευτηρίου του Serravalle Chizzola, τμήμα της κοινότητας του Serravalle di Ala (TN). Αμέσως μετά την τέλεση του εγκλήματος, η Μονάδα του Rovereto (TN) συλλάμβανε τους BUDINI Antonio, TESSERI Carlo, ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟ Χρήστο, WEIR Yean Elen και την ΤΖΙΟΥΤΖΙΑ Ευαγγελία.

Όλοι οι συλληφθέντες ήταν γνωστοί για την σχέση τους με την αναρχική ιδεολογία και επισημαίνεται ιδιαίτερα το γεγονός ότι ο BUDINI είχε ήδη εμπλακεί στο παρελθόν στις έρευνες της Δικαστικής Αστυνομίας σχετικά με τις ένοπλες συμμορίες «AZIONE RIVOLUZIONARIA» και «C.O.L.P.» και φέρεται ως συγκάτοικος της RICCOBONO Giuseppina, από καιρού συνδεδεμένη συναισθηματικά με τον GEMIGNANI Roberto, φυγόδικο στη Γαλλία λόγω συμμετοχής στην «A.R.». Ο TESSERI είχε ήδη καταδικαστεί για ληστεία που διέπραξε από κοινού με τον FANTAZZINI Horst και τον CAMPO Orlando και επιπλέον, σε ένα υπόγειο ιδιοκτησίας του, βρέθηκε ένα αποτύπωμα που ανήκε στον GREGORIAN Garagin. Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ παρακολούθησε εξακριβωμένα τη δίκη BONANNO και STASI. Τέλος να σημειωθεί ότι η WEIR είναι σύζυγος του προαναφερθέντος BONANNO Alfredo Maria. Την 30η.09.1994, το Δικαστήριο του Rovereto απεφάνθη άμεσα την καταδική των 6 ετών φυλάκισης για τον TESSERI Carlo και των 5 ετών για τον BUDINI Antonio, τον ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟ Χρήστο και την WEIR Jean Elen. Η ΤΖΙΟΥΤΖΙΑ Ευαγγελία κρίθηκε αθώα και αποφυλακίστηκε.

Αναφορικά με την εμπλοκή του TESSERI Carlo, το ίδιο Τμήμα Δίωξης Εγκλήματος ανέλαβε δράση ελέγχοντας κάποια άτομα που είχαν επαφή μαζί του. Η δραστηριότητα παρακολούθησης επέτρεψε τον εντοπισμό μιας ομάδας ατόμων συνδεδεμένων με την πρώην σύζυγο του TESSERI, LO FORTE Christina και ακολούθως εξακριβώθηκε ότι επρόκειτο για τους GIZZO Antonio, SASSOSI Emma υπεύθυνη των «Εκδόσεων ANARCHISMO», NAMSETCHI Mojdeh συνδεδεμένη αισθηματικά και συγκάτοικος με τον TESSERI Carlo, ANDREOZZI Tiziano και GUGLIARA Salvatore.

Ειδικότερα, στις 10.10.1994 στην περιοχή Largo degli Osci, ένα περιπολικό

του τοπικού Πυρήνα Ασυρματοφόρων διενεργούσε έλεγχο στον GUGLIARA Salvatore, τον ANDREOZZI Tiziano και τον GIZZO Antonio. Στη διάρκεια του ελέγχου, μέσα σε μια τσάντα που κατείχε ο GUGLIARA Salvatore, βρέθηκε εκρηκτικό υλικό, μια φωτοτυπία με οδηγίες κατασκευής εκρηκτικού μηχανισμού χημικής πυροδότησης, έντυπο ιδεολογικό υλικό αναρχικής φύσεως, καθώς και μια τηλεφωνική ατζέντα που στην τελευταία σελίδα της υπήρχε σχεδιασμένη με μολύβι η κάτοψη του στρατώνα «Guido Reni», όπου φιλοξενείται το Τμήμα Άμεσης Επέμβασης της Αστυνομικής Διεύθυνσης Ρώμης. Εκτιμώντας τα ευρήματα που προέκυψαν από την έρευνα, διαπιστώνοντας τις σχέσεις που μεσολαβούν ανάμεσα στον GUGLIARA Salvatore και τα άλλα υπό εξέταση άτομα, λαμβάνοντας υπόψη την ύπαρξη, μεταξύ του ιδεολογικού υλικού, προκηρύξεων αλληλεγγύης στους αναρχικούς που ευθύνονταν για τη ληστεία στο Serravalle Chizzola (TN), καθώς και τη μικρή χρονική περίοδο που είχε περάσει απ' την διεξαγωγή της δίκης στο Δικαστήριο του Rovereto (TN), μπορεί κανείς εύλογα να υποθέσει ότι προετοιμαζόταν για αντίποινο μια επίθεση με εκρηκτικά κατά της Αστυνομίας.

Λαμβάνοντας υπόψη τα όσα προηγήθηκαν, το τοπικό Τμήμα Δίωξης Εγκλήματος αποφάσισε να αυξήσει την δραστηριότητα ελέγχου στα υποκείμενα που είχαν εξακριβωθεί έως τότε. Ευθής αμέσως, η προσοχή του εστιάστηκε στη NAMSETCHI Mojdeh, συνδεδεμένη αισθηματικά με τον TESSERI Carlo, γεννηθείσα στην Τεχεράνη στις 09.09.1974 και παραπεμφθείς, από κοινού με τον TESSERI, στις 16.01.1994 από την Αστυνομία Σιδηροδρόμων Ρώμης στην Εισαγγελία Πρωτοδικείου του Orvieto για παράβαση των άρθρων 347 και 465, επειδή παραποίησαν την ημερομηνία έκδοσης και ισχύος εισιτηρίου του τρένου.

Σε αντιδιαστολή με τα άλλα προαναφερθέντα άτομα η NAMSETCHI δεν φαίνεται να συνδέεται με τον αναρχισμό. Συνεπώς δεν έχει κανέναν ιδεολογικό δεσμό με τους υπόλοιπους υπόπτους. Επιπλέον, μετά τη σύλληψη του TESSERI η οικονομική της ευχέρεια εξασθένησε, δεδομένου ότι, όπως διαπιστώθηκε στα πλαίσια της εν λόγω παρακολούθησης, η NAMSETCHI είχε αρχίσει να κρατάει συντροφιά στους πελάτες ενός νυχτερινού μπαρ στην Cerenova (Civitavecchia) από ώρας 22.00 έως τις 04.00 το πρωί. Μετά την αξιολόγηση αυτών των στοιχείων, το προσωπικό του παραπάνω Τμήματος Δ. Εγκλ. αποφάσισε να έρθει σε επαφή με τη NAMSETCHI, στην προοπτική μιας ενδεχόμενης συνεργασίας της με τους αξιωματικούς της Μονάδας. Η αποστολή αναλήφθηκε από τον Επιχειρησιακό Πυρήνα της Civitavecchia και έτυχε άμεσης ανταπόκρισης. Όπως αναμενόταν, η NAMSETCHI αποκάλυψε ότι δεν είχε καμιά τάση προς τις αναρχικές ιδεολογίες και παραδέχτηκε ότι διένυε μια δύσκολη περίοδο, δηλώνοντας

διαθέσιμη να παράσχει οποιαδήποτε βοήθεια στις έρευνες του τμήματος Δίωξης Εγκλήματος. Στο σημείο αυτό δίνεται επιτέλους η δυνατότητα να αποκρυσταλλωθούν όλες οι έρευνες που διεξήχθησαν τα τελευταία δέκα/δεκαπέντε χρόνια σε βάρος της ανατρεπτικής αναρχικής τάσης χωρίς να έχουν ως τώρα επιφέρει ικανοποιητικά αποτελέσματα από ποινικής πλευράς. Κρίνεται απαραίτητο να διευκρινιστεί ότι ο αισθηματικός δεσμός της NAMSETCHI με τον TESSERI και η ενοχή του προαναφερόμενου TESSERI στη ληστεία του Rovereto με συνεργό την WEIR Jean, σύζυγο του BONANNO Alfredo, επιτρέπουν να χαρακτηί ένα επωφελές πλαίσιο ερευνών. Ιδιαίτερα υπογραμμίζεται το ενδεχόμενο να ασκηθεί εύκολα πίεση στη NAMSETCHI, διακρινόμενη ως στοιχείο ευπαθές και ψυχικά εύκαμπτο, προκειμένου να καταθέσει επί των διαπραχθέντων υπό του TESSERI και άλλων αναρχικών, μεταξύ αυτών και του BONANNO, ενεργειών εγκληματικής φύσης. Αν η μαρτυρική κατάθεση σε βάρος τους αδυνατεί να προσλάβει έναν επαρκή αποδεικτικό χαρακτήρα, τότε υποθέτουμε ότι θα μπορούσε να της αποδοθεί η κατηγορία της συννοχής, σύμφωνα με τη μέθοδο που έχει ήδη δοκιμαστεί σε άλλες περιπτώσεις από διάφορες Δικαστικές Αρχές, εξασφαλίζοντας, ως εϊθισται, την υπαγωγή της NAMSETCHI στο πρόγραμμα προστασίας συνεργατών της Δικαιοσύνης. Ας μας επιτραπεί να προτείνουμε την σκηνοθεσία εγκληματικών ενεργειών, όπως ληστείες στην περιοχή του Trento, όπου ο TESSERI, η WEIR, ο BUDINI κι ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ έχουν ήδη καταδικαστεί για το ίδιο αδίκημα, γεγονός που συνιστά από μόνο του βεβαρημένο ποινικό παρελθόν.

Η συνεπακόλουθη αναγνώριση από το αρμόδιο δικαστήριο της εγκυρότητας της απολογίας της NAMSETCHI, θα επέτρεπε την απόδοση του αδικήματος της ένοπλης συμμορίας ή και μόνο της ανατρεπτικής ένωσης σε όλους τους αναρχικούς που έχει ήδη εξακριβωθεί η συμμετοχή τους στην εγκληματική ομήγυρη και συνδέονται με τις εξεγερσιακές ιδεολογίες του BONANNO, έχοντας ως καθοριστικά σε βάρος τους στοιχεία της δηλώσεως της NAMSETCHI.

Υπό το φως όσων αναφέρθηκαν, θεωρείται σκόπιμο να προσδιοριστούν επακριβώς ορισμένα ζητήματα πρωταρχικής σημασίας. Μια οργάνωση υφίσταται όταν περισσότερα του ενός υποκείμενα συμφωνούν να συνδράμουν ενόψει ενός κοινού σκοπού υλοποιούμενου διαμέσου της τέλεσης διαφόρων εγκλημάτων που θεωρούνται χρήσιμα είτε για λόγους πολιτικούς, όπως είναι οι επιθέσεις, είτε υλικούς, για την επιβίωση της ομάδας, όπως είναι οι ληστείες και οι απαγωγές προσώπων. Στην περίπτωση που εξετάζουμε, ο κοινά αποδεκτός σκοπός των μελών είναι εκείνος της επίθεσης στο Κράτος και το κεφάλαιο, έτσι όπως διατυπώθηκε και υποστηρί-

χτηκε με πάθος από τον BONANNO και τα υπόλοιπα μέλη του εξεγερσιακού χώρου. Η επιλογή και η περιγραφή των στόχων επίθεσης για την επίτευξη του τελικού σκοπού, αποτελούν μια από τις πολύμορφες δραστηριότητες προγραμματισμού που, στην προκειμένη περίπτωση, καταλήγει σε μια έκδηλη ψυχική συνδρομή σε κάθε ξεχωριστή επίθεση όπου, εκτός των επιμέρους ατομικών υλικών ευθυνών περιλαμβάνονται τόσο μια πληθώρα συντελεστών, δεσμευμένων από τη βούληση να συνεργαστούν στη διάπραξη του εγκλήματος, τόσο η υλοποίηση της αντικειμενικής πλευράς του εγκλήματος από κάποιον από τους συνεργούς, όσο τέλος και η συμβολή στην αιτιολόγηση της ενέργειας που μπορεί ακολούθως να συμβεί, όπως στην περίπτωση των επιθέσεων στους πυλώνες, καθώς και στον προσδιορισμό των στόχων και στην υποκίνηση, αμφότερες παρούσες στην ανατρεπτική στρατηγική που διατυπώθηκε από τον BONANNO.

Είναι σαφές ότι μια οργάνωση με πολιτικούς σκοπούς, από την στιγμή που απορρίπτει τη δημοκρατική οδό και επιλέγει εκείνη της ένοπλης πάλης, θα πρέπει να διαπράξει μια σειρά εγκλημάτων αναγκαίων στην επιβίωση και την επιχειρησιακή ικανότητα της ένοπλης και μυστικής οργάνωσης. Αυτά αποτελούν μια θεμελιώδη προϋπόθεση, ήδη κατανοητή από το BONANNO στην ανάλυσή του για τη «δουλειά του επαναστάτη» που δημοσιεύτηκε τον Ιανουάριο του 1988 στο τεύχος αρ.59 του «ANARCHISMO», στην οποία προσδιόριζε ως άνευ νοήματος κάθε επαναστατικό σχέδιο που στερείται των «απαραίτητων μέσων» που το καθιστούν αποτελεσματικό.

Εν κατακλείδι, όσο κι αν οι δραστηριότητες εξεύρεσης αποδείξεων που αναπτύχθηκαν στην διάρκεια αυτών των ετών από τα διάφορα όργανα της Δικαστικής Αστυνομίας δεν παρείχαν επαρκή αντικειμενικά στοιχεία στον εντοπισμό των φυσικών υπευθύνων για τις επιθέσεις αναρχικής προέλευσης, μπορούμε να θεωρήσουμε ως συμπέρασμα ότι διαπράχθηκαν από υποκείμενα που κινούνται στον υπό εξέταση χώρο, με την, τουλάχιστον ψυχική, συνδρομή όλων των υπολοίπων μελών του.

Όπως προαναφέρθηκε ήδη, παρότι η δημόσια έκφραση της εξεγερσιακής ιδεολογίας δεν συνιστά από μόνη της παράβαση νόμου, δύναται ωστόσο να θεωρηθεί ως ιδιαιτέρως ικανή στην γέννηση εγκλημάτων, ούτως ώστε να δικαιολογείται η παραπομπή σε δίκη όλων των υποστηρικτών της.

Υπό το φως των ανωτέρω, κρίνεται ως πρωταρχικής σημασίας η διεξαγωγή ενός ερευνητικού έργου προληπτικού χαρακτήρα, που να εξαπλώνεται σε ολόκληρη την εθνική επικράτεια, με στόχο να επισημανθούν οι επαφές και οι συναναστροφές που υφίστανται μεταξύ των πιθανών μελών της εν λόγω οργανωτικής δομής και την απόκτηση των απαραίτητων στοιχείων για την συμπλήρωση του αποδεικτικού υλικού σε βάρος όσων συνδέονται μαζί της.

Όλα τα υποκείμενα που, όπως έχει ήδη εξακριβωθεί συνδέονται με διάφορους τρόπους με τον υπό συζήτηση ανατρεπτικό χώρο, θα μπορεί έτσι να συμπεριληφθούν εντός αυτής της προανακριτικής έρευνας. Τα συμπεράσματα αυτής της ερευνητικής δραστηριότητας θα πρέπει κατόπιν να συνδυαστούν και να διασταυρωθούν με άλλα, διαφόρων δικαστικών υποθέσεων, που έχουν υπαχθεί στην αρμοδιότητα διαφορετικών κατά περίπτωση οργάνων, αλλά όμως στην πραγματικότητα έχουν ουσιαστικά την ίδια ιδεολογική προέλευση. Και επιπλέον, η ευθύνη των εγκληματικών ενεργειών που πιθανόν να εμφανίζονται θα δύνανται να συνιστούν περαιτέρω αποδείξεις για τους σκοπούς της υπό εξέταση αναρχικής εξεγερσιακής οργάνωσης και για την απόδοση προσωπικών ευθυνών στα διαπραχθέντα εγκλήματα, ως αντικείμενο έρευνας σε εξέλιξη.

Επίσης, προκειμένου να εμποδιστεί η ανάπτυξη του υπό εξέταση ανατρεπτικού σχεδιασμού, θεωρείται επείγουσα και αναγκαία η ένταση της δραστηριότητας παρακολούθησης και ελέγχου στα κοινωνικά κέντρα και στα γνωστά σημεία ανατρεπτικής συνάντησης, καταφεύγοντας, όπου κρίνεται απαραίτητο, στην άσκηση διαφόρων μορφών πίεσης σε ορισμένα άτομα που συχνάζουν στους προαναφερόμενους χώρους συνάντησης. Εκτιμώντας τα στοιχεία που έχουν προκύψει από τις έως τώρα έρευνες και λαμβάνοντας υπόψη την δραστηριότητα προσηλυτισμού που εξακολουθεί, μεταξύ άλλων, να ασκείται ατιμώρητα από τους προαναφερόμενους για απόκτηση νέων υποστηρικτών, διαπιστώνεται πλέον πράγματι ότι θα πρέπει να γίνει καθετί δυνατόν ώστε να εμποδιστεί η αναρχική ανατρεπτική τάση να προωθήσει το αμφιλεγόμενο εξεγερσιακό σχέδιό της. Τούτο είναι το καθήκον που καλούμαστε να εκπληρώσουμε μέσα στην προσεχή χρονική περίοδο, σε αρμονική συνεργασία με την εκάστοτε αρμόδια Δικαστική Αρχή.

Επισυνάπτεται επεξηγηματικό σχεδιάγραμμα των διασυνδέσεων που θεωρούνται υπαρκτές μεταξύ των μελών της οργάνωσης, καθώς και των δραστηριοτήτων που τέθηκαν σε εφαρμογή από αυτά.

Διαπιστώσεις και σχόλια υπό την επιμέλεια του Λοχ. V. Pagliccia, των Ανθ/στών A. Costantini, G.F. Finotti, του Αρχ/χία F. Brizzi και των Επ/χίων A. Miserendino, M. Sorrenti και E. Guida.

Ο Αντισυνταγματάρχης
Διοικητής της Μονάδας
Rosario Narimpietri

Τορίνο 4 Απριλίου 1998: Πορεία που κατέληξε από τις κατάληψεις του Τορίνο ύστερα από την «αυτοκτονία» στη φυλακή του αναρχικού Edoardo Massari-Baleno. Ο Edo παραλαμβάνονταν στους 68 κατηγορούμενους της όμοιας Marini και στη συνέχεια στους δέκα που απαλλάχθηκαν πριν από τη δίκη. Ύστερα από εισβολή των μπάτσων σε 3 καταλήψεις του Τορίνο στις 5/3/98 συλλαμβάνονται και προφυλακίζονται ο Edo, η Maria Soledad Rosas κι ο Silvano Pelissero ως υπεύθυνοι για ενέργειες σαμποτάζ στα Τρένα Υψηλής Ταχύτητας (TAV) στη Val di Susa. Στις 27/3/98 ο Edo βρίσκεται απαγορευμένος στη φυλακή Vallette ενώ στις 11/7/98 η Maria Soledad βρίσκεται ίδιο θάνατο στο χώρο προσωρινής κράτησής της. Το θεώρημα Marini σε πλήρη εφαρμογή...

ΠΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΜΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΔΙΩΞΗ

... Το πώς και το γιατί μιας δικαστικής δίωξης.

Υπάρχουν πολλοί λόγοι που αιτιολογούν τα πεπραγμένα της εισαγγελίας της Ρώμης κι όποιος θα ήθελε να τους μάθει δεν έχει παρά να διαβάσει τις σελίδες που ακολουθούν. Ωστόσο αυτοί οι λόγοι, αν και στριφογύριζαν για πολλά χρόνια στο μυαλό ορισμένων ιταλών εισαγγελέων, είχαν οπωσδήποτε την ανάγκη ενός συγκεκριμένου γεγονότος που να χρησιμεύει ως πρόφαση για να βγουν στην επιφάνεια. Ας ξεκινήσουμε από αυτό.

Στις 19 Σεπτεμβρίου 1994 συλλαμβάνονται πέντε αναρχικοί στο Serravalle του Trento, μετά από ληστεία τράπεζας. Η μια απ' αυτούς πρωτόδικα αθωώνεται. Μα ύστερα από εννιά μήνες το εφετείο του Trento καταδικάζει και τους πέντε σε 3 χρόνια και τέσσερις μήνες φυλάκιση. Απ' την πρώτη στιγμή, σ' ολόκληρη την Ιταλία εκδηλώνεται μια πλατιά αλληλεγγύη προς τους κρατούμενους διαμέσου πολύμορφων πρωτοβουλιών.

Όμως, ακολουθώντας μια συνήθεια αρκετά διαδεδομένη στο δικαστικό σώμα, ο εισαγγελέας Carlo Ancona, ήδη απ' τον Απρίλιο του 1995, προσπαθεί να φορτώσει στους τέσσερις κρατούμενους κι άλλες δυο ένοπλες ληστείες που έγιναν στην ίδια περιοχή και παρέμεναν ανεξιχνίαστες. Η δίκη για τα νέα περιστατικά καθορίζεται για τις 13 Οκτωβρίου 1995 στο Trento. Η έκδοση απόφασης αναβάλλεται ανεξήγητα, ως την ημέρα που ένα κύμα εφόδων σε σπίτια σε όλη την Ιταλία φέρνει στο φως την έρευνα Marini. Όταν στις 9 Ιανουαρίου 1996 ξαναρχίζει η δίκη στο Trento, ο εισαγγελέας Bruno Giardina ανακοινώνει ότι η Mojdeh Namsetchi, πρώην φίλη του ενός απ' τους συλληφθέντες αναρχικούς, συνεργάζεται ήδη από μερικούς μήνες πριν με τις εισαγγελίες της Ρώμης και του Trento. Στη διάρκεια της συνεδρίασης της 16^{ης} Ιανουαρίου 1996, η κοπέλα που δεν ήταν ποτέ αναρχική κι ούτε συμμετείχε ποτέ στις πρωτοβουλίες του κινήματος- δηλώνει ότι διέπραξε τις ληστείες με τους κατηγορούμενους και με άλλους τρεις αναρχικούς. Ωστόσο η αμνησία που την κυριεύει στην περιγραφή των γεγονότων είναι δηλωτική των ψεμάτων της. Πράγματι, αυτή η κοπέλα δεν θυμάται απολύτως τίποτα απ' όσα συνέβησαν εντός και εκτός της τράπεζας: Δεν θυμάται τι ρούχα φορούσαν οι ληστές, δεν θυμάται το όνομα της τράπεζας, δεν θυμάται αν της έπεσε το πιστόλι ή αν εκτυροσκορότησε, δεν θυμάται πού και πότε κατέβηκε απ' το τρένο. Το μόνο που θυμάται καλά είναι τα ονόματα όσων πήραν μέρος στη ληστεία και αμυδρά το μέσο διαφυγής, δηλαδή ένα αυτοκίνητο στο οποίο υποτίθεται ότι μπήκαν έξι άτομα. Αυτό αρκεί στο δικαστήριο του Trento για να καταδικαστεί τους κατηγορούμενους αναρχικούς. Μετά απ' αυτή την απόφαση, η Mojdeh Namsetchi μετατρέπεται σε μια καθ' όλα αξιόπιστη συνεργάτιδα της δικαιοσύνης, ενώ η Εισαγγελία της Ρώμης παίρνει το πράσινο φως για να προχωρήσει στις δίωξεις.

Τώρα ξέρουμε ότι η Mojdeh Namsetchi είχε αρχίσει να συνεργάζεται με τους εισαγγελείς αρκετούς ήδη μήνες πριν από την έναρξη της δίκης. Όμως τότε για ποιο λόγο οι δηλώσεις της χρησιμοποιήθηκαν σχεδόν ένα χρόνο μετά; Για τον απλό λόγο ότι οι εισαγγελείς χρειαζόνταν χρόνο για να φτιάξουν το θεώρημα του κατηγορητηρίου τους. Περνώντας, έστω κι αδέξια, τη δοκιμασία στο μικρό παλκοσένικο του Trento, η ψευτομετανωμένη είναι τώρα πανέτοιμη για το μεγάλο ρωμαϊκό θέαμα. Έτσι, παρόλο που κανένα καινούριο στοιχείο δεν ήρθε στο φως, οι συλλήψεις έγιναν εφικτές χάρη στις «αποκαλύψεις» της. Και τι αποκαλύψεις! Απαγωγές ατόμων οργανωμένες σε χώρους που μπαινόβγαίνε καθέννας, σχολιασμοί δολοφονιών με τα ονόματα των

υποτιθέμενων δραστών, στη διάρκεια ανοιχτών συνελεύσεων πράγματα που εκτείνονται στη σφαίρα του παραληρήματος. Διαμέσου της αξιοπιστίας που της αναγνωρίστηκε από το δικαστήριο του Trento, γίνεται φυσιολογικά το πέρασμα στη δημιουργία μιας οργάνωσης, στην οποία η Mojdeh Namsetchi υποτίθεται ότι συμμετείχε. Πραγματικά, υπάρχει καλύτερος τρόπος για να υποστηριχτεί η θεωρία της «ένοπλης συμμορίας» κι ας είναι ανυπόστατη, απ' την ένορκη κατάθεση ενός ατόμου που δηλώνει ότι συμμετείχε σ' αυτήν; Στο μεταξύ, το Ακυρωτικό δικαστήριο έχει ήδη αναφέρει εξ' ολοκλήρου την απόφαση μιας δίκης (για την απαγωγή της Mirella Silocchi, που ήταν καταδικαστική και για ορισμένους αναρχικούς) και εν μέρει εκείνη της δίκης του Trento, τουλάχιστον όσον αφορά τη μια κατηγορούμενη. Μα όμως για τους δικαστές η συνεργάτιδα Namsetchi διατηρεί ακόμα την αξιοπιστία της.

Για ποιους λόγους.

Αυτό που φοβίζει περισσότερο την εξουσία είναι, απ' τη μια μεριά, η ύπαρξη γυναικών και αντρών που ενόψει του κοινωνικού παγετού και του φαινομενικού τέλους κάθε κριτικής στο κράτος και το κεφάλαιο, εξακολουθούν να μιλούν για την εξέγερση ως πιθανή αφετηρία της επανάστασης που θα βάλει τέλος στην τυραννία της εξουσίας και του εμπορεύματος και από την άλλη, όλοι αυτοί οι ανώνυμοι που πραγματοποίησαν χιλιάδες επιθέσεις ενάντια στις δομές της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης.

Το πρόβλημα είναι φανερό. Το κράτος δεν καταφέρνει να εντοπίσει τους φυσικούς υπαίτιους των επιθετικών ενεργειών που έγιναν στο παρελθόν, όπως ακριβώς δεν καταφέρνει να εντοπίσει τους αυτουργούς της επίθεσης της 25^η Απριλίου στο μέγαρο Marino του Μιλάνου* κι όπως ακριβώς θα δυσκολευτεί να εντοπίσει τους αυτουργούς των επιθετικών ενεργειών που θα υλοστούν στο μέλλον. Αντιθέτως, του είναι εξαιρετικά εύκολο να γνωρίζει ποιοι τις υποστηρίζουν ανοικτά. Το Κράτος, στην αδυναμία του να σταματήσει τη Δράση, δεν του απομένει παρά να προσπαθήσει να καθηλώσει την Ιδέα, ελπίζοντας μάταια ότι έτσι θα στερέψει κι η πρώτη. Όμως η δημοκρατική ιδεολογία, η μουσική δωματίου που βαυκαλίζει τους υπηκόους στον ύπνο τους, βασίζεται στην αρχή ότι ο καθένας είναι ελεύθερος να εκφράσει οποιαδήποτε ιδέα, ακόμα και την πιο ακραία. Πώς γίνεται να ξεπεραστεί το εμπόδιο χωρίς να βγει στη φόρα το ψέμα με το οποίο τρέφεται η δημοκρατική ιδεολογία; Απλούστατο. Οι Κρατικές αρχές επινοούν την ύπαρξη μιας στρατιωτικής οργάνωσης διαρθρωμένης σε δυο επίπεδα το ένα δημόσιο και νόμιμο όπου υποτίθεται ότι μετέχουν πολυάριθμοι γνωστοί για τις δραστηριότητές τους αναρχικοί, το άλλο μυστικό και παράνομο όπου υποτίθεται ότι μετέχουν όλοι οι ήδη κρατούμενοι για άλλους λόγους αναρχικοί- στην οποία μπορούν να αποδώσουν όλες εκείνες τις πράξεις εξέγερσης που, λόγω της απλότητας των χρησιμοποιούμενων μέσων, μπορεί να έχουν διαπραχθεί απ' τον οποιοδήποτε. Μ' αυτό τον τρόπο πλήττονται για δεύτερη φορά οι κρατούμενοι αναρχικοί ως ένοχοι για την υλοποίηση της Δράσης και την ίδια στιγμή μπορούν να χτυπηθούν κατασταλτικά κι όσοι διαδίδουν ανοικτά την Ιδέα. Να πώς εξηγείται η πρεμούρα του δημόσιου κατηγορούμενου Marino στο να διευκρινίσει ότι δεν πρόκειται για μια δίκη κατά των ιδεών, ενώ πρόκειται ακριβώς γι' αυτό. Το μόνο που μοιράζονται από κοινού οι κατηγορούμενοι αυτής της δίωξης αναρχικοί είναι την αναρχική Ιδέα κι όχι βέβαια την συστράτευση σε μια ειδική ένοπλη οργάνωση, που εξάλλου δεν έχει υπάρξει και ποτέ. Όσο κι αν σήμερα δεν υφίστανται ανατρεπτικές εκδηλώσεις ικανές να αναταράξουν αυθεντικά την καθεστηκία τάξη, η εξουσία οπωσδήποτε τρέμει μήπως και όλα τα μικρά σημάδια δυσαρέσκειας, των οποίων την ύπαρξη δε μπορεί να διαφεύσει,

μπορέσουν να αναχθούν σε ένα εξεγερτικό σχέδιο (και αντιστρόφως). Τι πιο εύκολο και αποτελεσματικό από το να επινοήσει μια «ένοπλη συμμορία»;

Ενεργώντας έτσι, ταυτόχρονα κερδίζει:

-Τη δυνατότητα να εξαναγκάσει για χρόνια στη σιωπή, χωρίς καν συγκεκριμένες κατηγορίες, ένα σημαντικό αριθμό αναρχικών. Κάτι που δεν μπορούσε να καταφέρει μόνο με τις, έστω και πολυάριθμες, δίκες για εγκλημασμό εγκλήματος, υποκίνηση εγκληματικής συμπεριφοράς, κατάληψη κλπ.

-Την εγκληματικοποίηση όποιου στέκεται αλληλέγγυος με τους κρατούμενους συντρόφους, όποιου δεν έχει μια σταθερή δουλειά, όποιου συγγάζει στους κατελιμμένους χώρους που αρνούνται να νομιμοποιηθούν... με δυο λόγια, όποιου δεν έχει την υπακοή σαν αρετή.

-Την κατάδειξη ότι ακόμα κι οι εχθροί της εξουσίας οργανώνονται με εξουσιαστικό τρόπο, πράγμα που ισοδυναμεί με το συμπέρασμα ότι κανείς δεν μπορεί να ξεφύγει από τις σχέσεις ελέγχου και υποταγής.

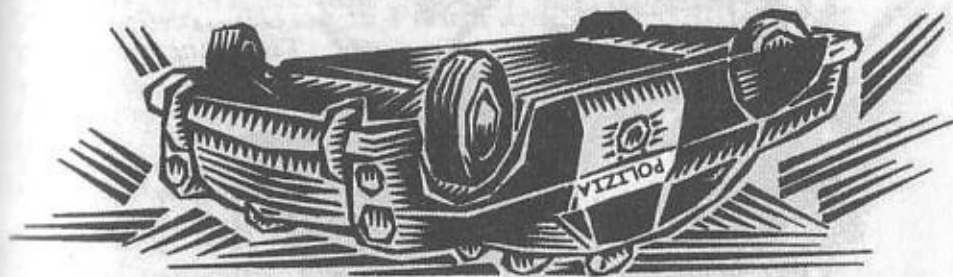
-Την ευκαιρία να ανανεώσει την ψευδαίσθηση ότι, πέρα από την επιβίωση και την προσμονή, την παραίτηση και την εξουσιαστική εκπροσώπηση, δεν υπάρχει άλλο παρά η ένοπλη οργάνωση πολιτική προέκταση της πολιτικής με άλλα μέσα. Απ' τη στιγμή που καταναλώθηκε άθλια το θέαμα των μαχόμενων κομμάτων, ο κάθε εξεγερτικός λόγος υποβαθμίζεται.

-Την επιβεβαίωση της άποψης ότι εκείνοι που εξεγείρονται είναι τα τελευταία φαντάσματα μιας επαναστατικής ιδεολογίας.

-Την προειδοποιητική απειλή, προς όλους όσους έχουν ανατρεπτικές ορέξεις, για το τι μπορεί, προληπτικά, να τους συμβεί αν συνεχίσουν να κριτικάρουν την εξουσία.

Να γιατί η κυριαρχία εμφανίζεται σαν αιώνια. Η δημοκρατία είναι η ελευθερία. Μια εξέγερση κατά της ελευθερίας είναι αδιανόητη, συνεπώς ανύπαρκτη. Όλοι θα πρέπει να πειστούν ότι ενάντια στο δημοκρατικό παρόν δεν συμβαίνει τίποτα. Ούτε μπορεί να συμβεί.

Αυτό που συμβαίνει είναι έργο «τρομοκρατών», άρα σαν να μην είναι τίποτα. Στους εκμεταλλεζόμενους που δεν σκοπεύουν να καταταγούν στις μονάδες μιας ειδικής ένοπλης οργάνωσης, ή να αντιγράψουν τις κινήσεις της, δεν απομένει παρά η νόμιμη διαμαρτυρία να τι υποδεικνύει η εξουσία. Η ρεφορμισμός ή βαρβαρότητα. Η κατάληξη αυτής της ολοκληρωτικής λογικής είναι το ότι καμιά αλλαγή δεν είναι εφικτή.

* Σε σχέση με αυτήν συνελήφθηκε δυο μήνες μετά η συντρόφισσα Patrizia Cadeddu, βλ.σελ.6, «Σύντομη Ιστορία της "Δίκης Marino"».

Οι τελικές καταδικές αναρχικών στη «δίκη Marini», από το Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο στις 20 Απριλίου 2004:

- **Lo Vecchio Angela Maria:** 15 χρόνια φυλάκισης (12 χρόνια πρωτόδικα). Οδηγήθηκε στη φυλακή Rebibbia της Ρώμης.
- **Bonanno Alfredo Maria:** 6 χρόνια φυλάκισης συν 2.000 ευρώ (3 χρόνια και 6 μήνες πρωτόδικα). Οδηγήθηκε στη φυλακή c.c. Via Papiniano - 34133 Trieste.
- **Campo Orlando:** 10 χρόνια φυλάκισης (5 χρόνια πρωτόδικα). Είχε εκτίσει ήδη το μεγαλύτερο μέρος της ποινής.
- **Tesseri Carlo:** 3 χρόνια και 9 μήνες φυλάκισης. Οδηγήθηκε στη φυλακή Dozza, της Bologna και ακολούθως σε κατ' οίκον περιορισμό.
- **Porcu Francesco:** Ισόβια συν 18 μήνες ημερήσιας απομόνωσης (παρέμεινε η πρωτόδικη ποινή). Φυλακές Via S. Biagio, 6 81030 Carinola (Ce).
- **Garagin Gregorian:** 30 συν 9 χρόνια φυλάκισης (30 συν 6, πρωτόδικα). Φυλακές Via Leopardi, 2 61034 Fossombrone (Pesaro).
- **Scrocco Rose Ann:** 30 συν 5 χρόνια φυλάκισης (30 συν 10 πρωτόδικα). Η συντρόφισσα παραμένει φυγόδικη.

Μεταγενέστερη προσθήκη: Η Rose Ann Scrocco, δυστυχώς συνελήφθη στην Ολλανδία στις 16 Ιανουαρίου 2006. Εκδόθηκε τον Απρίλιο στην Ιταλία και κρατείται στις φυλακές Rebibbia της Ρώμης. Συγχρόνως, ο Alfredo Bonanno, λόγω προβλήματος υγείας, τέθηκε σε κατ' οίκον περιορισμό. -μάιος 06.

ΓΡΑΜΜΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗ

Πολυαγαπημένοι σύντροφοι και συντρόφισσες, ένα γράμμα για να ανταποκριθώ σε όλους εκείνους που με διάφορους τρόπους στάθηκαν δίπλα μου πριν και μετά τη μοιραία εκείνη μέρα της 20ης/4/2004. Ένα γράμμα γιατί το να έγραφα σε όλους ξεχωριστά, άτομα ή ομάδες, θα μου ήταν αδύνατο σε άμεσο χρόνο κι αυτός είναι ο μόνος τρόπος που μου 'ρχεται στο νου για να πετύχω το στόχο μου έγκαιρα.

Είναι μύθος το ότι μέσα στη φυλακή έχεις τον χρόνο για να κάνεις πολλά που εκεί έξω δεν θα μπορούσες να τα κάνεις λόγω των εξαντλητικών ρυθμών που σχεδόν αναγκαστικά ακολουθάς. Στη φυλακή ο χρόνος σου εξαντλείται στις ατέλειωτες γραφειοκρατικές διαδικασίες και την καθημερινή ρουτίνα. Πέρα απ' την ανάγκη να βιώσεις την σχέση σου με τις άλλες κρατούμενες στη διάρκεια του λεγόμενου χρόνου κοινωνικότητας που σου παραχωρείται.

Η αίσθηση είναι ότι τον χρόνο σου πρέπει με κόπο να τον κατακτάς.

Τα γράμματα, τα μηνύματα, οι οικονομικές εισφορές, η αγάπη και η αλληλεγγύη είναι ανεξάντλητες πηγές δύναμης και στήριξης για εκείνους που βιώνουν ετούτη τη συνθήκη απόλυτου περιορισμού. Απόλυτου με την έννοια ότι όσο είναι αλήθεια ότι έξω από εδώ οι ατομικοί και συλλογικοί χώροι και οι ελευθερίες απέχουν πολύ απ' τις επιθυμίες μας, άλλο τόσο είναι αλήθεια ότι εδώ μέσα η καταστολή εκφράζεται κι εκδηλώνεται με όλη τη χυδαία δύναμή της.

Θέλω να πω σε όλους σας ότι είμαι καλά και ότι θα βρω τον τρόπο να οικειοποιηθώ τον χρόνο όσο το δυνατόν πιο ωφέλιμα για το πνεύμα μου και τον ψυχισμό μου.

Λίγα λόγια σε σχέση με την απόφαση.

Εννιά χρόνια μάταιων δικαστικών συνεδριάσεων, μάταιων υπερασπίσεων (δεν επιχειρείται καμιά αρνητική κριτική στη λειτουργία των δικηγόρων). Όσο προχωρούσε η δίκη αποκαλυπτόταν όλο και πιο ξεκάθαρα το πολιτικό σχέδιο και ο σκοπός της εξουσίας. Ο κρατικός λόγος, ως γνωστόν, αμβλύνει όλες τις πιθανές διαφανείς, τις αντιπάθειες, τα αισθήματα ανυποληψίας, τις αποκλίσεις ανάμεσα στους διάφορους εκπροσώπους της δικαστικής εξουσίας και των διοικητικών αρχών.

Έτσι, δίχως καμιά αμφιβολία, στον εισαγγελέα Antonio Marini δεν αναγνωρίστηκε κάποια ιδιαίτερη ερευνητική ικανότητα ή διάνοια. Σε τελική ανάλυση δεν έχει να περηφανευτεί για τίποτα απολύτως δεδομένου ότι πολλές φορές, στη διάρκεια των δικών, οι σύνεδροι του συνέστησαν έντονα και με βαριά καρδιά, ή κιόλας του επέβαλαν να μην το παρατραβάει με τα βρώμικα παιχνίδια του και τα μακροσκελή κατηγορητήριά του (προφανώς αυτές οι συστάσεις εντάσσονταν σε μια επαγγελματική ηθική δικονομικά ορθή).

Στο τέλος της πρωτοβάθμιας δίκης η σιβυλλική αιτιολόγηση της απόφασης έθετε τις βάσεις για μια περαιτέρω και βαρύτερη ερμηνεία της στην κρίση του δευτεροβάθμιου εφετείου.

Ίσως περίμεναν ότι οι καιροί θα ήταν πιο ώριμοι, ή απλούστατα, πρόκειται για ένα ακόμα δείγμα τακτικής Πόντιου Πιλάτου: από τους 54 κατηγορούμενους αθωώθηκαν οι 44 και δεν τους καταλογίστηκαν ούτε τα ομαδικά αδικήματα ούτε η ένοπλη συμμορία.

Φυσικά εκείνο που απαιτούνταν από τα κατασταλτικά όργανα στην υπηρεσία του θεού Καπιταλισμού, των αυθαιρεσιών Του, της φιλοδοξίας και της απληστίας Του, ήταν το να βάλουν μια πέτρα. Μια πέτρα βαριά, όσο μια καταδική για από κοινού ανατρεπτική δράση και ένοπλη συμμορία στους αναρχικούς, φτιαγμένη με τα συνήθη

συστατικά μιας σειράς ερευνών σε εξέλιξη. Συστατικά απαραίτητα στην εξασφάλιση κι άλλων αντεπαναστατικών επιθέσεων. Στην εξασφάλιση του φορτώματος, αυθαίρετα, των ερευνών και των διώξεων σε εξέλιξη με τις κατηγορίες του 270 και 270bis, σε τόσα άτομα και συντρόφους.

Καμιά έκπληξη, λοιπόν, κανένα ξάφνιασμα, πόσο μάλλον που στη διάρκεια της τελευταίας δίκης, στις 20 Απριλίου 2004, το ανώτατο δικαστήριο, αποτελούμενο από πρόσωπα βλοσυρά και απειλητικά (νομίζω ότι οι σύντροφοι που παρευρέθηκαν συμμερίζονται την αίσθηση), ξεπέταξαν στα γρήγορα την ενοχλητική υπόθεση.

Το πρώτο που σκέφτηκα, καθώς έμπαινα σε κείνη τη μνημειώδη αίθουσα (όσο μνημειώδες είναι κι ολόκληρο εκείνο το κτίριο -μανσωλειό: βαρύ, μαρμάρινο, πεπαλαιωμένο, όπως ακριβώς κι ό,τι αντιπροσωπεύει), ήταν το ότι οι ζωές μας απειλούνταν μ' ένα σκληρό χτύπημα προερχόμενο από ένα αυτό καθαυτό Δικαστήριο της Ιεράς Εξέτασης. Το «Όνομα του Ρόδου» έμοιαζε συγκριτικά σαν μια παιδική ταινία. Και πράγματι το σκληρό χτύπημα εξαπολύθηκε: οι καταδίκες επιβεβαιώθηκαν με εκείνη τη «σοβαρότητα» που προσιδιάζει στον ειδικό τύπο των ανθρώπων των εθισμένων στην αυχηρότητα. Έριξαν με γενναιοδωρία ισόβια και δεκάδες και δεκάδες χρόνια φυλάκισης σε λιγότερο από τρία λεπτά.

ΩΡΑΙΑ... ΜΠΡΑΒΟ ΤΟΥΣ!!!

Τι μισέρια, τι ομερτά. Συνένοχοι και συνοδοιπόροι στις στρατηγικές των αιματοχυσιών και του πολέμου, της σκληρής καταστολής εναντίον όποιου αγωνίζεται για τα στοιχειώδη δικαιώματά του. Κουφοί και τυφλοί μπροστά στον σταδιακό, εδώ και χρόνια, εξευτελισμό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, γ' άλλη μια φορά έκριναν με αδιαφορία και επίστευση.

Κατηγορήσαν, δίκασαν, αλλάξααν, καταδίκασαν. Ούτε μια αράδα παραπάνω στις εκφράσεις τους, ούτε ένα σπάσιμο στη φωνή τους. Ρουτίνα, συνηθισμένη ρουτίνα.

Τίποτα το παράξενο, όπως έλεγα, για κάποιον σαν εμένα που ανέκαθεν θεωρεί το δίκαιο σαν ένα ουτοπικό παρασκεύασμα, δηλητήριο για τους εκμεταλλευόμενους, όπλο για τους εκμεταλλευτές.

Καμιά αντίρρηση στους «εντιμότετους», μόνο στους δικούς μου ανθρώπους έχω την ανάγκη να τονίσω ότι δεν είναι καθόλου ζήτημα ενοχής ή αθωότητας (σκευωρία ή όχι), αλλά μόνο ζήτημα μη σχέσης. Κι εγώ, ακριβώς, δεν έχω καμιά σχέση με τις κατηγορίες τους, με τα «μέτρα της δικαιοσύνης» τους, με τις λογικές τους, με τα πολιτικά παιχνίδια τους, με τον πόλεμό τους, τα συμφέροντά τους, τις φιλοδοξίες τους, τον τρόπο δράσης και σκέψης τους, με την αναισθησία τους. Τίποτα δικό τους δεν με αγγίζει κι ούτε θα επιθυμούσα να έχω.

Οι κρίσεις τους, οι βεβαιότητες και οι απόλυτες (όσο κι επίπλαστες στην πραγματικότητα) αλήθειες τους, είναι μόνο δικές τους κι ως τις βαστήξουν σφιχτά μην τις χάσουν. Τι ισχυρό πλήγμα τους περιμένει όταν μια μέρα ανοίξουν τις παλάμες τους και τις βρουν άδειες και ξεραμένες σαν τις καρδιές τους και σαν τα δηλητηριασμένα από την απληστία της εξουσίας μυαλά τους! Εμείς είμαστε στα κελιά τους, αυτοί όμως μια μέρα, σαν τις τρελές αράχνες θα σκάσουν, και θ' απομείνει μόνο το άδειο κουφάρι τους πιασμένο στον ίδιο τους τον ιστό που ξεπάστρεψε πολλούς.

Ένα θερμό εναγκαλισμό, για τη λευτεριά όλων.

Angela Maria Lovecchio

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Η υπόθεση Marini δεν ήταν ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία κατασταλτική επίθεση του ιταλικού κράτους ενάντια στο αναρχικό κίνημα. Τρεις μήνες μετά την δικαστική ολοκλήρωσή της, στις 27 Ιούλη 2004 οι ειδικές δυνάμεις της αστυνομίας (Digos) και των караμπινιέρων (Ros) θα θέσουν σε εφαρμογή την επιχείρηση «Θερβάντες»: πραγματοποιούν γύρω στις 40 έρευνες σε σπίτια και σε καταλήψεις αναρχικών - σε διάφορες περιοχές της Ιταλίας - και συλλαμβάνουν τέσσερις απ' αυτούς (David Santini, Simone Del Moro, Marco Ferruzzi και Sergio Maria Stefani). Οι 4 συλληφθέντες, καθώς και οι υπόλοιποι διωκόμενοι, κατηγορούνται από την εισαγγελία της Ρώμης, βάση των άρθρων 270 και 270 bis, ως μέλη της «αναρρητικής οργάνωσης με τρομοκρατικούς σκοπούς» Federazione Anarchica Informale (Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία), η οποία απ' τα τέλη του 2003 έχει αναλάβει την ευθύνη για μια σειρά δυναμικών ενεργειών (εμπρησμούς, εκρήξεις, αποστολές παγιδευμένων δεμάτων) ενάντια σε σύμβολα της κυριαρχίας. Εξαίρουμένου του Sergio, ο οποίος αποφυλακίστηκε στις 30 Ιούλη 2005, οι άλλοι 3 σύντροφοι βρίσκονται ακόμα προφυλακισμένοι στις ιταλικές φυλακές.

Δέκα μήνες αργότερα, θ' αποδειχθεί ότι η επιχείρηση «Θερβάντες» ήταν ο πρόλογος για πιο γενικευμένες εκκαθαριστικές επιχειρήσεις ενάντια στους αναρχικούς. Τον Μάη του 2005, οι ένοπλοι φρουροί της ιταλικής Δημοκρατίας εξαπέλυσαν ένα πογκρόμ που έχει πολλές ομοιότητες μ' εκείνο της υπόθεσης Marini. Ανάμεσα στις 12 Μάη και 26 Μάη 2005 τα ειδικά σώματα προστασίας του δημοκρατικού πολιτεύματος εφαρμόζοντας τις εντολές των εισαγγελιών του Λέτσε, Κάλιαρι, Ρώμης και Μπολόνιας και αφού προηγουμένως τα κοράκια των μ.μ.ε είχαν προετοιμάσει το ανάλογο κλίμα- συλλαμβάνουν 22 αναρχικούς, εισβάλλουν σε 190 σπίτια συντρόφων καθώς και σε καταλήψεις και πολιτικούς χώρους ενώ παράλληλα ασκούν δεκάδες διώξεις. Αυτές οι κατασταλτικές επιχειρήσεις πραγματοποιήθηκαν σ' όλη την επικράτεια του ιταλικού κράτους. Μέσα σε αυτές τις δύο εβδομάδες το κράτος έκανε επίδειξη της «αντι»τρομοκρατικής ισχύος του. Ο υπουργός εσωτερικών Pisanu έσπευσε να πανηγυρίσει για την «εξάρθρωση της αναρχικής-εξεγερσιακής τρομοκρατίας». Οι κατηγορίες που προσάπτονται στο κάθε κατηγορούμενο ξεχωριστά αφορούν διάφορες πράξεις: τοποθετήσεις εμπρηστικών και εκρηκτικών μηχανισμών, επιθέσεις με βόμβες μολότοφ, αποστολές παγιδευμένων δεμάτων, επιθέσεις με μοτογέμι και καταστροφές καταστημάτων, υποκίνηση σε εξέγερση των κρατούμενων μεταναστών στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του Λέτσε, αναρρητική προπαγάνδα (για την έκδοση και διακίνηση του περιοδικού Αναρχικός Μάυρος Σταυρός, του οποίου η ιστοσελίδα λογοκρίθηκε και σφραγίστηκε). Όμως οι σοβαρότερες κατηγορίες που κρέμονται πάνω απ' τα κεφάλια όλων των διωκόμενων - και οι οποίες μπορούν να οδηγήσουν σε πολυετείς καθυέρσεις- είναι για ακόμα μια φορά τα περιβόητα άρθρα 270 και 270bis, για «σύσταση και συμμετοχή σε αναρρητική οργάνωση με τρομοκρατικούς σκοπούς για την ανατροπή της δημοκρατικής τάξης» και η οποία αφορά στην Federazione Anarchica Informale. Από τους 22 συλληφθέντες, οι 7 (Valentina Speciale, Danilo Cremonese, Stefano Del Moro, Massimo Leonardi, Claudia Cospito, Salvatore Signore και Saverio Pellegrino) βρίσκονται ακόμα κρατούμενοι στα κελιά του ιταλικού κράτους.

Η αλληλεγγύη, εκτός από την Ιταλία, δεν άργησε να εκφραστεί και στο εξωτερικό. Στις 25 Ιουνίου, στη Βαρκελώνη της Ισπανίας η πορεία αλληλεγγύης δέχεται επίθεση από τους μπάτσους και συλλαμβάνονται 7 σύντροφοι. Τρεις από αυτούς, ένας Έλληνας, μια τσέχα κι ένας Ιταλός κρατήθηκαν προσωρινά προφυλακισμένοι, ενώ και στους επτά έχουν τεθεί περιοριστικοί όροι μέχρι τη δίκη τους. Στην Αθήνα πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση αντιληροφόρησης στα Προπύλαια, κατάληψη του Ιταλικού Ινστιτούτου και του Ισπανικού Ινστιτούτου Θερβάντες, καθώς και συγκεντρώσεις μπροστά από τις πρεσβείες των δύο κρατών. Επίσης έγιναν και κάποιες δυναμικές ενέργειες εναντίον επιχειρήσεων ιταλικών

συμφερόντων (Fiat, Benetton). Στη Θεσσαλονίκη έγινε κατάληψη του Ιταλο-ελληνικού Επιμελητηρίου και του ιταλικού προξενείου καθώς και συγκέντρωση αλληλεγγύης στην Καμάρα. Πολύμορφες δράσεις αλληλεγγύης πραγματοποιήθηκαν επίσης στο Μπούενος Αϊρες (Αργεντινή), στο Μόντεβιδέο (Ουρουγκιά) και στη Βαρσοβία (Πολωνία).

Αυτές οι κατασταλτικές επιχειρήσεις εγκαινίασαν ένα καινούριο κύκλο μαζικών διώξεων του αναρχικού κινήματος στην Ιταλία, ο οποίος αναμένεται να διαρκέσει μέσω των δικών που θα επακολουθήσουν- για αρκετά χρόνια. Εν τω μεταξύ το κράτος θα μπορεί να κρατάει σε καθεστώς ομηρίας εκατοντάδες αναρχικούς μέσα και έξω απ' τις φυλακές. Ο υπουργός Pisanu θα μπορεί να υπερηφανεύεται για τον τίτλο του αναρχοφάγου, οι εισαγγελείς θα προσθέτουν ακόμα μια περγαμνή στα βιογραφικά τους και οι επαγγελματίες «αντι»τρομοκράτες (Digos και Ros) θα ροκανίζουν τα μυστικά κονδύλια που τους προσφέρονται για την «εξάρθρωση της αναρχικής εξεγερσιακής τρομοκρατίας». Τα κατηγορητήρια ακολουθούν σχεδόν κατά γράμμα τη συνταγή του θεωρητήματος Marini: το αναρχικό εξεγερσιακό κίνημα είναι οργανωμένο σε δύο επίπεδα, το φανερό που δρα μέσω συγκεντρώσεων, καταλήψεων, αφισκοκολλήσεων κ.τ.λ και το κρυφό που είναι οργανωμένο σε «ομάδες συγγένειας», οι οποίες και πραγματοποιούν «τρομοκρατικά» χτυπήματα ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο. Οι διάφορες «ομάδες συγγένειας» συμμετέχουν στην «ανατρεπτική οργάνωση» Federazione Anarchica Informale, η οποία και έχει σαν στόχο την «βίαιη ανατροπή της δημοκρατικής τάξης του Κράτους». Η παράσταση Marini τελείωσε, μια νέα αρχίζει...

Σεπτέμβρης 2005

**ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΣΥΝΟΡΑ
ΟΥΤΕ ΚΑΙ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ**

ΙΤΑΛΙΑ 12-26 ΜΑΪΟΥ:
Γενικευμένη κατασταλτική επίθεση του ιταλικού κράτους σε διάφορες πόλεις...
22 συλλήψεις,
13 προφυλακίσεις,
190 έρευνες σε σπίτια και ευνοδιαγραφόμενους χώρους αναρχικών συντρόφων.
8 από αυτούς βρέθηκαν στη φυλακή και δεκάδες άλλοι σε κατ'οίκον περιορισμό, χωρίς αποδικαστικά στοιχεία, με βάση τον ιταλικό τρομονόμο.

ΙΣΠΑΝΙΑ 25 ΙΟΥΝΙΟΥ:
Στη Βαρκελώνη, σε διαδήλωση αλληλεγγύης στους φυλακισμένους Ιταλούς αναρχικούς/αντιτρομοκράτες, η αστυνομία επέθεσε βία και συλλογήθηκε 7 διαδηλωτές. 3 από αυτούς - ένας Έλληνας, ένας Ιταλός και μία Τσιχουβιάνα - βρέθηκαν στη φυλακή σε καθεστώς απομόνωσης.

Οι μόνοι τρομοκράτες είναι τα κράτη και οι ένοπλοι φρουροί τους. Η καταστολή και οι φυλακές, η δικαστική παρωδία και το προπαγανδιστικό παρλόιρημα των ΜΜΕ, δε θα σταματήσουν τον αγώνα για την ελευθερία.

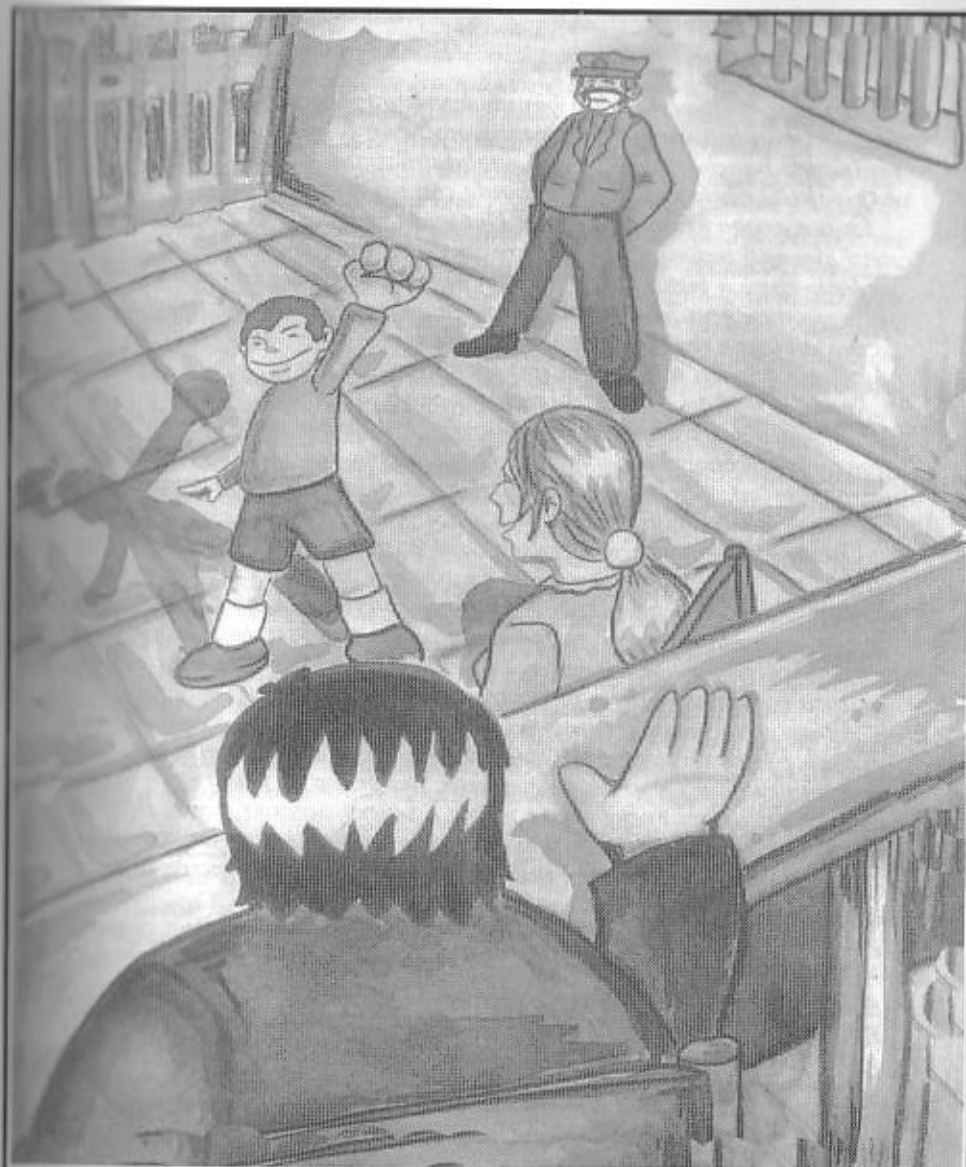
**ΟΣΟ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΚΕΦΑΛΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΝ ΝΑ ΚΟΨΟΥΝ,
ΤΟΣΟ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΘΑ ΥΨΩΝΟΝΤΑΙ
ΚΑΘΕ ΣΤΙΓΜΗ, ΣΕ ΚΑΘΕ ΤΟΠΟ, ΜΕ ΚΑΘΕ ΜΕΣΟ...**

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 8 ΙΟΥΛΗ 6:00 μ.μ.
ΜΠΡΟΣΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΚΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑ (Β. Σοφίας και Σέκερη)

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ/ΕΣ - ΑΝΤΙΕΣΘΥΛΙΑΤΕΣ /ΠΙΣ

Ο Horst Fantazzini, γιος αναρχικού αντιφασίστα, αναρχικός κι ο ίδιος και ληστής τραπεζών πέρασε πάνω από 30 χρόνια στις φυλακές. Έβησε από μέσα την αναδιάρθρωση των φυλακών, με τη δημιουργία ειδικών πτερυγών υψηλής ασφαλείας για τους πολιτικοποιημένους κι απείθαρχους κρατούμενους και συμμετείχε στις μεγάλες εξεγέρσεις στα τέλη της δεκαετίας του '70 και στις αρχές του '80. Η ζωή του υπήρξε μια συνεχή και με θανάσιμο κίνδυνο, αναζήτηση της ελευθερίας. Συμπεριλαμβανόταν στη λίστα των κατηγορούμενων της δίκης Marini. Το 2001 του παραχωρείται καθεστώς ημιελευθερίας. Συλλαμβάνεται στις 19/12/2001 μαζί με τον επίσης αναρχικό Carlo Tesseri έξω από μια τράπεζα στη Μπολόνια με τη κατηγορία της απόπειρας ληστείας. Πέντε μέρες αργότερα βρίσκεται νεκρός στη φυλακή (το ιατρικό ανακοινωθέν έκανε λόγο για ανεύρυσμα). Το παραπάνω σκίτσο είναι από το βιβλίο του "Ormai e' fatta!", Εκδόσεις Nautilus-El Paso 2003.

ΞΑΝΑΡΘΕ ΠΑΛΙ ΦΕΤΟΣ Η ΑΝΟΙΞΗ ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ ΓΥΡΙΣΑΝ... ΚΙ ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ

Πέρασε ακριβώς ένας χρόνος απ' το κύμα συλλήψεων που έπληξε πάνω από 20 αναρχικούς συντρόφους με μέτρα προσωρινής κράτησης, προφυλακίσεις και κατ' οίκον περιορισμοί. Συνολικά πάνω από εκατό άτομα στο επίκεντρο των ερευνών και των ανακρίσεων, ενώ παρά το ότι μέρος του θεόρατου κατηγορητηρίου, από τις τρεις επιχειρήσεις που διεξήχθησαν, παραπαίει και το υπόλοιπο έχει καταρρεύσει με αξιοθρήνητο τρόπο λόγω της κατάφωρης αβασμιότητάς του, πολλοί σύντροφοι βρίσκονται ακόμα στη φυλακή.

Ξανά κα φέτος, στις 4 Μαΐου, έτσι για να μην ξεχνάμε τις παλιές καλές συνήθειες, οι κρατικοί μπόγιες χτυπούν τις πόρτες μερικών συντρόφων μας για να τους φορτώσουν την άβλια κατηγορία του άρθρου 270 bis, 8 στην φυλακή και 5 σε κατ' οίκον περιορισμό, ανάμεσα σε διάφορους άλλους που βρίσκονται υπό εξέταση. Η καταστολή πλήττει με σφοδρότητα την Πίζα και συγκεκριμένα τον αναρχικό κύκλο "il Silvestre", όπου, για να ξαναπάσει το νήμα απ' τη δίωξη των C.O.R., επανέρχεται ως αρμόδια η εισαγγελέας Angela Piettoisti. Χωρίς την ανάγκη αποδεικτικών στοιχείων που να δικαιολογούν τις βαριές κατηγορίες. Για τους άλλους τρεις συντρόφους, απ' το Βιτέρμπο, την Ρώμη και τη Μπολόνια, οι κατηγορίες δεν είναι σωφείς, αλλά απ' την άλλη είναι η αναρχική υπόσταση αυτή που πρέπει να καταδωχθεί συστηματικά και διαδοχικά, ώστε να σταματήσει η διάδοσή του και να ξεριζωθεί απ' τον «ιερό κορμό της πατρίδος» ο ιός της ελευθερίας.

Αν για την υπεράσπιση της λογικής της κυριαρχίας του ανθρώπου επάνω στον άνθρωπο και την φύση κάθε μέσο είναι θεμιτό: « Η εξουσία είναι το σκουπίδι της ανθρώπινης ιστορίας κι ακόμα κι αν εμείς είμαστε ρομαντικά κουρέλια, φτύνουμε μέρα-νύχτα στα μούτρα της αδικίας.»

ΑΝΕΥ ΟΡΩΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΠΑΧΘΕΝΤΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΚΑΙ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ ΦΩΤΙΑ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΛΙΑ!

Μερικοί αναρχικοί από Κατάνια

* C.O.R. (Πυρήνες Επανωστατικής Επίθεσης) αυτοπροσδιοριζόμενοι ως μαρξιστές και ως αναρχικοί, έχουν αναλάβει την ευθύνη επίθεσεων σε αστυνομικά τμήματα, συνδικαλιστές, δημοσιογράφους και κόμματα της Δεξιάς και γραφεία ευρέσεως εργασίας. Στις 7 Ιούνη 2004, μετά από έρευνες σε σπίτια συντρόφων στην Πίζα και το Λιβόρνο, απαγγέλθηκε, χωρίς ιδιαίτερα στοιχεία, η κατηγορία της σύστασης εγκληματικής συμμορίας σε 11 συντρόφους, κυρίως μέλη της συντακτικής ομάδας του αναρχοσοκολογικού εντύπου "Terra Selvaggia". Μετά από 6 μήνες η κατηγορία γίνεται σύσταση ανευρεπτικής ομάδας με σκοπό την τρομοκρατία (άρθρο 270 bis). Οι προφυλακισθέντες, καθώς η υπόθεση ελιμαίνεται, περνάνε σε κατ' οίκον περιορισμό ή σε υπό όρους αποφυλάκιση, πλην του Francesco Gioia, φυγόδικου συντρόφου, ο οποίος συλλαμβάνεται το Μάιο 2005 από ισπανούς και ιταλούς μέτσους στη Βαρκελώνη και εκδίδεται το Γενάρη 2006 στην Ιταλία, όπου κρατείται Η υπόθεση δικαστικά εκκρεμεί.

PISANU : Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΑΞΗ

Πέμπτη 4 Μάη 2006 οι εισαγγελείς της Ρώμης και της Φλωρεντίας, Salvatore Vitello και Angela Pietroiusti, έστειλαν με τον δικό τους τρόπο τα χαριετίσματά τους στον απερχόμενο υπουργό εσωτερικών (σ. της κυβέρνησης Berlusconi) Pisanu. Αυτό το έκαναν συλλαμβάνοντας 13 αναρχικούς και παραγγέλλοντας πάνω από 30 έρευνες στην Τοσκάνη και το Λάτιο, παρέχοντάς του τη δυνατότητα να δηλώσει την επόμενη μέρα στην ετήσια γιορτή της αστυνομίας ότι « η απειλή της τρομοκρατίας εξακολουθεί να ελλοχεύει μέσα στην δημοκρατία μας». Και πέρυσι πάλι, τις μέρες της προαναφερόμενης γιορτής, είχαν ξαναγίνει πολυάριθμες συλλήψεις, ακριβής συνέπεια των «παραινήσεων» που ο ίδιος είχε εκφράσει.

Για τους εισαγγελείς Pietroiusti και Vitello η αφοσίωση με απίστευτη επιμονή και συνέπεια στην καταστολή του αναρχικού κινήματος, δεν είναι κάτι το καινούριο: η πρώτη έχει αναλάβει και την έρευνα για τους C.O.R.*, στην οποία εμπλέκονταν ορισμένοι σύντροφοι απ' την συντακτική ομάδα του εντύπου "Terra Selvaggia", ενώ ο δεύτερος, στέλεχος του αντιτρομοκρατικού μηχανισμού της Ρώμης, συντόνισε, μεταξύ άλλων και τη λεγόμενη επιχείρηση "Cervantes" στην οποία εμπλέκονταν οι σύντροφοι του «Αναρχικού Μαύρου Σταυρού».

Αυτό δείχνει ότι ένας απ' τους ξεκάθαρους στόχους του υπουργείου εσωτερικών είναι το να τσακίσει όλες εκείνες τις καταστάσεις που εκφράζουν την πιο ριζοσπαστική κριτική του υπάρχοντος, με την άμεση δράση τους κατά της κυριαρχίας και της καταστολής. Η υπόθεση των συντρόφων απ' το Λέτσε, που διώκονται για την συμμετοχή τους στον αγώνα ενάντια στα C.P.T. (Κέντρα Προσωρινής Κράτησης μεταναστών) και στην σύνταξη του περιοδικού "Tempi di Guerra", δεν είναι η τελευταία.

Συνέχεια αυτής της κατασταλτικής λογικής είναι η σύλληψη 3 συντρόφων στην Ρώμη, καθώς και των συντρόφων/σών της οικολογικής ομάδας "il sivestre" στην Πίζα, που με το περιοδικό τους "Terra Selvaggia" έχουν καταφέρει να δώσουν φωνή σ' εκείνες τις αντιστάσεις που με ριζοσπαστικό τρόπο συνεχίζουν να αντιπαρατίθενται στην εκμετάλλευση που ασκεί ο άνθρωπος πάνω στη φύση και πάνω στους ζώντες οργανισμούς. Η διαδρομή ως αναρχικοί οικολόγοι αποτελεί μια πολύτιμη συνεισφορά όχι μόνο για το οικολογικό κίνημα στην Ιταλία αλλά και για εκείνο στο εξωτερικό κι η ίδια η ύπαρξή τους μας υπενθυμίζει ότι για μας τρομοκράτες είναι πάντοτε τα κράτη, υπεύθυνα εγκλημάτων που έμειναν ατιμώρητα, όπως του Τσέρνομπιλ, της Μποπάλ, του Σεβέζο... Τρομοκράτης είναι το κεφάλαιο, υπεύθυνο για οικοτετατοργήματα, όπως τα Τρένα Υψηλής Ταχύτητας (T.A.V.) και η γέφυρα στα στενά της Μεσσήνας, τρομοκράτες είναι οι πολυεθνικές βιοτεχνολογίας, όπως η Monsanto, που αρπάζουν καθετί ζωντανό και το ιδιωτικοποιούν με τη συνενοχή των κρατών, καταστρέφοντας ανεπανόρθωτα τον πλούτο βιοποικιλίας του πλανήτη.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΕΣ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΟΠΛΟ

ΑΣ ΤΟ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΟΥΜΕ.

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ/ΚΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΝΑΠΟΛΗ

